

**“JETA E PROFETIT TONË TË DASHUR,
MUHAMEDIT PAQJA QOFTË MBI TË!”**

Orhan SEZGIN

Përktheu: Silvester Manaj

Tiranë, 2011

Në këtë libër të përgatitur enkas për ju fëmijë, do të keni mundësinë të njihni më tepër rreth jetës shembullore të Profetit tonë të dashur; Krijimin i dritës së tij krahas krijimit të Universit; Ardhjen e tij në këtë botë dhe shenjat e veçanta; Fëmijërinë e tij dhe mbrojtjen e posaçme të Allahut; Ardhjen e shpalljes Hyjnore dhe kumtimin e besimit të pastër islam; Vështirësitë dhe pengesat që hasi në rrugën e Zotit; triumfin e besimit dhe të besimtarëve.

Do të lexoni jetën e të Dashurit të Zotit, Krenarisë së Njerëzimit, që pushtoi mendjet, zemrat dhe shpirtrat e njerëzve.

DRITA MAHNITËSE

Njeriu i parë që krijoi Allahu i Madh në tokë ishte Ademi. Profeti Adem, sapo erdhi në jetë, ngriti kokën dhe pa një dritë shkëlqyese që e mahniti krejtësisht. Ky në fakt ishte një shkëlqim. Ky shkëlqim vinte prej një emri që qëndronte i shkruar në qiell. Profeti Adem, që po e vështronte i mahnitur dritën që kishte përpara syve, e pyeti Allahun:

- “O Zot! Çfarë është ky shkëlqim, ç’është shkruar aty?”

Allahu iu përgjigj:

- Ky është shkëlqimi i një profeti që do të vijë prej gjakut tënd. Emri i tij në qiej është Ahmed, ndërsa në tokë Muhamed. Nëse nuk do të ishte ai, Unë nuk do të të krijoja ty.

Profeti Adem ishte njeriu i parë në tokë, njëkohësisht edhe babai i të gjithë njerëzve që erdhën më pas. Allahu i Madh i krijoi Babait tonë si bashkëshorte Havanë, dhe iu drejtua me këto fjalë:

- “Hani, pini dhe shëtisni si të dëshironi në Xhenetin tim, por mos e prekni me dorë këtë frut sepse është i ndaluar për ju.”

Një ditë, Havaja e nderuar e harroi se nuk duhet të hante prej frutit të ndaluar dhe i ofroi edhe Profetit Adem që të hante prej këtij fruti. Ndërkohë që edhe Profeti Adem e harroi se nuk duhet të hante prej frutit të ndaluar. Ata hëngrën të dy prej frutit sepse harruan, prandaj Allahu i largoi prej Xhenetit në tokë që të shlyejnë gabimin që ata kishin bërë.

Mirëpo, Ai i vendosi ata në vende të ndryshme të botës.

FILLON JETA NË TOKË

Profeti Adem dhe Havaja e nderuar e kërkuan njëri-tjetrin në tokë për vite me radhë. Njëkohësisht, ata vazhdimisht kërkonin falje prej Allahut. Madje Profeti Adem ishte aq shumë i penduar, sa për shumë vite me radhë, prej turpit nuk e ngrinte dot as kokën që të shihte drejt qiellit.

Pas shumë vitesh, Profetit Adem i tërhoqi përsëri vëmendjen emri Muhamed Paqja qoftë mbi Të, që qëndronte përkrah emrit të Allahut. Iu kujtua se e kishte parë edhe një herë më parë të njëjtin emër, të shkruar mbi portën e Xhenetit, në krah të emrit të Allahut. Domethënë, Ai njeri duhet të kishte një vlerë shumë të madhe për Allahun. Ndaj, Profeti Adem filloi t'i lutej Allahut duke përfshirë emrin e Tij brenda lutjes:

- O Allahu im i Madh! Na fal neve, mua dhe Havanë, për hir të robit tënd aq të dashur, që ia ke shkruar emrin pranë emrit Tënd, - iu përgjërua ai Allahut, duke i kërkuar që t'ia falte mëkatet.

Zoti ynë i Madh e pranoi këtë duà të sinqertë të Profetit Adem vetëm për hir të Profetit tonë të Dashur. Pa kaluar shumë kohë, Profeti Adem dhe Havaja e gjetën veten bashkë në malin e Arafatit. Mandej, Allahu i Plotfuqishëm u dha atyre leje që të martoheshin. Ata lindën me dhjetëra fëmijë, të cilët ishin të gjithë binjakë. Kështu filloi raca e njeriut, e cila do të vazhdojë të jetojë deri në fundin e botës.

Allahu u dërgoi këtyre njerëzve profetë nga mesi i tyre, duke i bërë ata më drejtët, më të mirët dhe më të ndershmit ndër të gjithë njerëzit. Allahu i Madh, meqë i donte shumë robërit e tij, nuk donte që ata të futeshin në rrugë të gabuara. Ja, këta profetë i jepnin popujve të tyre këshilla të mira dhe i ndalonin ata që të bënin gjëra të gabuara. Profetët u mësonin njerëzve se ku dhe si ta adhuronin Allahun.

SHTËPIA E PARË PËR ALLAHUN

Një ditë, Allahu i kërkoi Profetit Adem që të ndërtonte një ndërtesë. Profeti Adem e zbatoi menjëherë urdhrin e dhënë. Kështu u ndërtua edhe ndërtesa e parë që është Qabeja.

Kjo ndërtesë që u ngrit në emër të Allahut, ishte jo vetëm shumë e fortë, por edhe jashtëzakonisht shumë e bukur. Allahu e urdhëroi Profetin Ibrahim që ta riparonte Qaben. Prandaj Profeti Ibrahim, bashkë me djalin e tij, Profetin Ismail, e riparuan atë dhe në fund iu lutën Allahut:

- “O Zot! Dërgo prej fisit tonë një profet të atillë për besimtarët, që t’i lexojë atyre ajetet e tua. T’u mësojë atyre Librin. T’i pastrojë ata prej mëkateve!”

Allahu ynë i Madh, pas Profetit Ibrahim nderoi edhe djalin e tij Ismail duke e bërë profet dhe duke ia shtuar atyre fëmijët dhe nipërit. Ky fis u shpërnda nëpër gjithë Arabinë. Njëri prej sojeve të tyre u nderua më tepër se të tjerët. Prej tyre, Kurejshët që jetonin në Mekë, e prej këtyre të fundit, krahu i Hashimive qëndronte më lart se të tjerët. I pari i Hashimive ishte Hashimi, gjyshi i madh i Profetit tonë të Dashur. Ai mbartte një nur në ballin e tij. Ky nur për herë të parë ishte parë në ballin e Profetit Adem. Ky ishte një shkëlqim midis dy vetullave të tij. Ky nur që i takonte Profetit tonë, ishte krijuar shumë kohë më parë se të krijohet vetë Profeti Adem. Më pas, nëpërmjet njerëzve më të ndershëm pati ardhur deri tek gjyshi i Profetit tonë të dashur. Ky shkëlqim kaloi prej Hashimit tek i biri i tij, Abdulmutalibi. Tashmë çdo gjë, njerëzit, toka, qielli, frymorë e jofrymorë, po prisnin me padurim ardhjen e Tij. I gjithë universi po priste përmbushjen e sihariqit për ardhjen e Profetit të fundit.

GJENDET BURIMI I ZEMZEMIT

Nuri që i takonte Profetit tonë të Dashur ndriçonte në ballin e Abdulmutalibit. Edhe ai për hir të kësaj lartësie kishte arritur të ishte prijësi i Hashimive. Në saje të ëndrrave që kishte parë përgjatë tri netëve, ai gjeti pusin e zemzemit. Prijësit e Mekës, në atë kohë, donin që të ishin bashkëpunëtorë në gjetjen e këtij uji të bekuar. Abdulmutalibi nuk pranonte. Aty u zbuluan shumë thesare teksa gërmohej për gjetjen e ujit, prandaj mekasit kërkuan përsëri që të ishin ortakë në thesaret e gjetura, mirëpo gjyshi i Profetit tonë të Dashur nuk e pranoi as këtë herë kërkesën e tyre. Atëherë mekasit iu drejtuan Abdulmutalibit, i cili kishte vetëm një djalë:

- Ti e sheh se përveç djalit tënd, nuk ke askënd tjetër këtu me vete. Atëherë pse del kundër nesh? Betohe mi në Zot, se po të duam, edhe mund të të rrahim.

- Ju po silleni kështu me mua ngase unë nuk kam shumë fëmijë. Po më turpëroni ngase nuk kam shumë fëmijë. Ja, ku po ju betohem, se nëse Allahu i Madh më jep dhjetë djem në të ardhmen, njërin prej tyre do ta flijoj për Allahun, - tha ai.

Pastaj Abdulmutalibiu u ofroi mekasve një sugjerim që do ta zgjidhte situatën pa kurrfarë zënke:

- Le ta ndajmë në dysh thesarin që kemi zbuluar.

- Ta zëmë se e ndamë. E pastaj? Ç'do të ndodhë? - pyetën mekasit.

- Gjysmën e thesarit le ta hedhim në short midis nesh dhe Qabes. Nëse fitojmë ne, atëherë ju do të hidhni short edhe një herë short me mua. Secili duhet të kënaqet me atë që do t'i bjerë për pjesë, - ia ktheu Abdulmutalibi.

- Betohe mi në Zot se ti dhe një gjykim të drejtë. Eja të ikim e ta hedhim menjëherë shortin me Qaben, - thanë ata.

Më pas ata hodhën short në mes tyre me prijësit e Mekës. Sipas përfundimit, gjysmën e thesareve e mori Abdulmutalibi, ndërsa pjesa tjetër i takoi Qabes. Mekasit nuk morën asgjë prej shortit të hedhur. Madje ata përfunduan duke u zënë me njëri-tjetrin për shkak të pafatësisë së tyre. Këto ndodhi, veç të tjerash, e rritën akoma edhe më shumë reputacionin që gëzonte Abdulmutalibi.

A DO TË FLIJOHET ABDULLAHU?

Kishin kaluar vite dhe uji i zemzemit nuk ishte pakësuar aspak. Të gjitha gjallesat mund të pinin ujë prej tij sa të ngopeshin. Ndërkohë, Abdulmutalibit deri më tani i kishin lindur nëntë djem. Djali i tetë, Abdullahu, ishte shumë ndryshe nga të tjerët. Edhe për nga morali ai qëndronte më lart se të tjerët. Nuri i midis dy vetullave kishte kaluar nga i ati tek ky djalë, i cili kishte një moral të lartë. Ky në të ardhmen do të bëhej babai i Profetit të Dy Botëve.

Vitet që kishin pasuar e kishin bërë Abdulmutalibin ta harronte fjalën që i pati dhënë Allahut të Madh. Një natë, teksa flinte, dëgjoi një zë:

- “Ther një kurban për Allahun!”

Ditën tjetër Abdulmutalibi theri një dash dhe mishin e tij ia shpërndau të skamurve. Mirëpo, natën tjetër ai dëgjoi të njëjtin zë që i thoshte:

- “Ther një kurban më të madh për Allahun!”

Ditën tjetër Abdulmutalibi flijoi një kà. Por ai e dëgjoi përsëri natën tjetër zërin që nuk e dinte se prej nga i vinte:

- “Ther një kurban më të madh për Allahun!”

Ditën që vijoi, Abdulmutalibi theri një deve dhe mishin e saj ia shpërndau të varfërve. Mirëpo e pati dëgjuar të njëjtin zë edhe atë natë:

- “Ther një kurban më të madh për Zotin tënd!”

Abdulmutalibi këtë herë e pyeti zërin:

- “Çfarë mund të ketë më të madhe?”

- “Kujto fjalën që i ke dhënë Allahut!” - iu përgjigj këtë herë zëri.

Abdulmutalibi u zgjua shumë i emocionuar në mëngjes. E çoi njëherë mendjen drejt të shkuarës. Kujtoi ditët kur kishte mihur për të gjetur pusin e zemzemit dhe shortin që pati hedhur me mekasit. I pati dhënë një fjalë Allahut duke iu betuar se nëse do t’i lindnin dhjetë djem, njërin prej tyre do ta flijonte për hir të Allahut. Ai e priti agimin pa vënë më gjumë në sy. I vështroi të gjithë fëmijët e tij me radhë. Secili prej tyre ishte një djalosh trim. Të gjithë ishin djem shumë të mirë. Sidomos Abdullahu! Ai ishte krejt ndryshe. Atë e donte më tepër se të tjerët.

Me të aguar ai deshi të përmbushte fjalën që i pati dhënë Allahut të madh. I mblodhi djemtë dhe u tregoi atyre fjalën që i kishte dhënë Allahut:

- Unë vite më parë, teksa gërmoja për pusin e zemzemit, pata jetuar një ndodhi të tillë. I dhashë fjalën Allahut, se nëse një ditë do të bëhesha babai i dhjetë djemve, njërin prej tyre do ta sakrifikoja për Të.

Ai i pyeti se çfarë mendonin mbi këtë çështje. Asnjëri prej djemve nuk e kundërshtoi të atin për t'u flijuar. Kështu që Abdulmutalibi i mori me vete të gjithë djemtë dhe u nis për në Qabe. Atje do të hidhnin short. Fëmijët i shkruan emrat e tyre, secili në një shigjetë të veçantë dhe ia dhanë të atit. Abdulmutalibi, pasi ia shpjegoi gjendjen shortarit që rrinte pranë Qabes, i kërkoi:

- Zgjidh njërin prej tyre, - i tha ai me zërin e tij të trashë.

Shortari zgjodhi njërin dhe filloi të rrokjezonte emrin:

- Ab-du-llah!

Kur dëgjoji këtë emër Abdulmutalibit i dogji në zemër. Shorti i kishte rënë djalit që ai donte më së shumti. Por edhe pse ishte djali që ai donte më tepër, ai i kishte bërë një premtim Allahut. Abdullahu do të flijohej. Ai filloi të bënte përgatitjet e nevojshme. Kur çdo gjë ishte gati, ata filluan të ecnin drejt vendit të flijimit.

Mirëpo ky lajm nuk u prit aspak mirë prej mekasve. Dajët e Abdullahut dhe prijësit e Mekës e kundërshtuan Abdulmutalibin:

- Ti duhet të heqësh menjëherë dorë nga kjo që po bën, sepse Abdullahu është një djalosh shumë i mirë. Për më tepër, ti je edhe një prej të mëdhenjve tanë. Nëse ti flijon djalin, atëherë edhe të tjerët do të fillojnë të sakrifikojnë bijtë e tyre. Gjithashtu i treguan se me këtë që po bënte ai do të ishte nismëtari i një tradite jo të mirë.

Jo, nuk mund të më dilni kundër. Ai u tha mekasve se i kishte premtuar Allahut dhe se për asgjë në botë ai nuk do të hante fjalën e dhënë.

Të pranishmit i kërkuan që më mirë të shkonin e ta flisnin këtë çështje me një specialist. Duhej gjendur medoemos një zgjidhje. Më në fund ata e kishin bindur Abdulmutalibin.

Ata shkuan tek një i ditur nga Bagdadi, që ai t'u gjente një rrugëzgjidhje. Në të vërtetë, as Abdulmutalibi nuk donte që ta sakrifikonte Abdullahun. I dituri, pasi e dëgjoji çështjen, iu drejtua Abdulmutalibit,

- Cila është dieta që ju paguani nëse në vendin tuaj vritet një person?

Abdulmutalibi iu përgjigj:

- Ne në këtë rast i japim familjes së të vrarit dhjetë deve, - tha ai.

- Atëherë ju duhet të hidhni një short mes djalit tuaj dhe dhjetë deveve. Nëse shorti i bie djalit, atëherë deveve shtojuni edhe dhjetë të tjera. Kur shorti t'i bjerë deveve, ahere flijoni devetë për të shpëtuar sakaq djalin tuaj.

Abdulmutalibi bashkë me ata që ndodheshin aty e falenderuan të diturin që u kishte dhënë me të vërtetë një gjykim të mirë dhe u larguan.

Pas këtij takimi ata shkuan njëherë në Mekë, e më pas në Qabe. Në njëërën anë qëndronin dhjetë deve, ndërsa në anën tjetër qëndronte Abdullahu. Kishte shumë njerëz që rrinin të merakosur, që donin të shihnin se ç'do të ndodhte. Abdulmutalibi iu drejtua shortarit me zërin e tij të trashë:

- Fillo!

Shortari e tërhoqi shigjetën dhe filloi të rrokjezonte:

- Ab-du-llah!

Kështu që numri i deveve u ngrit në njëzet. Në njëërën anë njëzet deve, ndërsa në anën tjetër qëndronte Abdullahu, babai i Profetit të Mëshirës.

Abdulmutalibi i kërkoi shortarit të hidhte shortin përsëri.

Ai e tërhoqi shigjetën dhe lexoi:

- Abdullah!

Këtë herë numri i deveve u rrit në tridhjetë. U hodh sërish shorti dhe rezultati ishte po i njëjtë:

- Abdullah!

Numri e deveve u bë dyzetë, pesëdhjetë, gjashtëdhjetë, shtatëdhjetë, tetëdhjetë, por shigjeta vazhdonte t'i binte veç Abdullahut. Abdulmutalibi dhe populli që ishte mbledhur aty qëndronin të habitur. Mos vallë Abdullahu nuk do të shpëtohej dot? Në një pritje tejet të thellë, numri i deveve u shtua edhe njëherë me dhjetë të tjera. Përfundimi ishte i njëjtë. Shpresat po shuheshin dhe numri i deveve ishte ngritur deri në njëqind. Gjithsej njëqind deve. Për shpëtimin e Abdullahut do të hidhej short ndaj njëqind deveve.

Abdulmutalibin dhe të gjithë ç'ndodheshin aty në ato çaste, pleq e të rinj, i përshkoi një lumturi e jashtëzakonshme kur dëgjuan sihariqin e shumëpritur. Në shortin e dhjetë, shigjeta i kishte qëlluar deveve. Teksa të gjithë po thoshin, "Më në fund Abdullahu shpëtoi.", Abdulmutalibi i tha shortarit që ta hidhte edhe njëherë shortin.

Të gjithë mbetën të shtangur. Çfarë po mundohej të bënte ky prind, të cilit sapo i kishte shpëtuar i biri prej flijimit. Shorti u përsërit edhe një herë i

përpirë prej shikimesh të emocionuara. Shorti i qëlloi sërish deveve. Abdulmutalibi edhe njëherë iu drejtua shortarit:

- Përsërite edhe njëherë shortin, - duke ia dhënë edhe njëherë shigjetat në dorë.

Kur, shorti i ra prapë deveve për herë të tretë, Abdulmutalibi iu drejtua të gjithëve duke u thënë:

- Në rregull, tani po. Tashmë Abdullahu shpëtoi me të vërtetë. Çojini këto deve që të flijohen dhe mishin shpërndajuni njerëzve që janë në nevojë.

Njerëzit që po e rrethonin gjyshin e Profetit e pyetën:

- O Abdulmutalib, pse e përsërite shortin, megjithëse ai i kishte rënë deveve.

- Shorti i ra Abdullahut pasi i kishte rënë deveve për dhjetë herë me radhë. E bëra që të bindesha më së miri, - tha ai.

MARTESA E BEKUAR

Kur ndodhi kjo ngjarje, Abdullahu ishte një djalosh shumë simpatik. Atij i kishte ardhur mosha që të martohet. Nuri i Profetit Muhamed ia kishte shtuar Atij bukurinë që gjithnjë e shoqëronte. Meqë ishte kështu, shumë vajza dëshironin të martoheshin me të.

Në ato ditë, edhe Abdulmutalibi donte që ta martonte me vajzën e ndonjë familjeje me moral të lartë, të fisme dhe të ndershme. Nuk kaloi shumë kohë dhe kjo dëshirë iu plotësua. U zgjodh Amina, e cila ishte e njëjtë me Abdullahun nga çdo anë dhe për të iu kërkua dora prej babait të saj.

Babai i Aminës, Vehbiu, u gëzua shumë dhe prej gëzimit tha:

- “Para ca kohësh, nëna e Aminës pati parë një ëndërr. Sipas atyre që na tregoi, në shtëpinë tonë kishte hyrë një nur dhe shkëlqimi kishte mbushur krejt Gjithësinë. Edhe unë, sot, pashë në ëndërr gjyshin tonë, Profetin Ibrahim, i cili më tha, “E martova vajzën tënde Aminën me Abdullahun, të birin e Abdulmutalibit. Prandaj pranoje këtë kërkesë. Kam që prej mëngjesit që jam i ndikuar prej kësaj ëndrre, andaj kam që prej mëngjesit që po ju pres.”

Pas këtyre fjalëve, gjyshi i Profetit tonë të Nderuar, i lumturuar filloi të shprehte gëzimin e tij të papërmbajtshëm:

- “Allahu ekber, Allahu ekber.”

Pak kohë pas kësaj ndodhie u krye edhe martesë e nënës dhe babait të Profetit tonë. Kur u bë martesë, babai i Profetit tonë ishte njëzet e katër vjeç, ndërsa nëna ishte katërmëdhjetë vjeçe.

NDODHIA E ELEFANTIT

Ndërkohë, në Mekë po vinin haxhilerët për të shëtitur Qaben prej të katër anëve të botës. Mijëra njerëz që vinin, i siguronin këtij vendi të ardhura të shumta. Qyteti i Mekës dhe Qabeja ishin kthyer njëkohësisht të dyja në qendra të botës. Ndër njerëz kishte edhe nga ata që nuk ishin aspak të kënaqur nga vizitorët kaq të shumtë që kishte ky qytet.

Njëri prej këtyre ishte edhe Ebreheja. Për ta prishur imazhin e Qabes në sytë e njerëzve, ai ndërtoi një kishë tepër të madhe, të cilën e zbukuroi me ar, argjend dhe gurë të çmuar. Sipas tij, tashmë, ky ishte vendi që ia vlente të vizitohej. Ai mendonte se pelegrinët që shkonin për haxh në Qabe, do të ktheheshin aty për të pushuar. Kjo kishë, që si fillim pati shumë vizitorë, pak e nga pak filloi të harrohej. Mbi të gjitha, poetët arabë zunë të talleshin me Ebrehenë.

Ebreheja nuk i honepste dot, as ato që po i bënin arabët dhe as konkurimin e kishës së tij nga një ndërtesë tjetër. Koha kaloi, ndonëse ajo e nxori Ebrehenë të humbur. Njerëzit vazhdonin të zgjidhnin Qaben si vendin më të mirë për të vizituar. Ç'është më e veçanta, tashmë atë e vizitonin më shumë vizitorë se më parë. Ai duhej t'i gjente një zgjidhje shqetësimit që e kishte kapluar. Zgjidhja e vetme që i vinte nëpër mendje ishte ta rrëzonte Qaben.

A DO TË RRËZOHET QABEJA?

U përgatit një ushtri e madhe. Brenda ushtrisë ishte edhe një elefant me emrin Mahmud. Në krye të radhëve të ushtrisë qëndronin Ebreheja me elefantin e tij, Mahmudin. Erdhi koha që ata iu afruan hyrjes së qytetit të Mekës. Aty ata vodhën edhe devetë e Abdulmutalibit, të cilat ishin duke kullotur.

Ebreheja e thirri kasnecin e tij, të cilin do ta dërgonte në Mekë për të biseduar me prijësin e Mekës:

- Tani më dëgjo mirë dhe transmetoja fjalë për fjalë prijësit të Mekës këto që po të them, - e porositi Ebreheja lajmësin e tij.

- Patjetër imzot, ia ktheu kasneci i bindur!

- Këtu nuk kemi ardhur për të luftuar. Kemi ardhur për të shkatërruar Qaben, që ju e mbani si vend adhurimi. Ne nuk duam të derdhim gjakun e askujt për aq kohë sa nuk del askush që të na pengojë në rrugën tonë.

Kasneci që mori këto urdhra u nis menjëherë në drejtim të Mekës. Ai ia transmetoi Abdulmutalibit, që ishte në krye, një për një, të gjitha ato çfarë i kishte porositur mbreti i tij. Sapo kasneci e mbaroi fjalën, përreth ra një heshtje e plotë.

Ata që ndodheshin aty zunë të prisnin përgjigjen që do të jepte Abdulmutalibi. Meka nuk e kishte fuqinë e mjaftueshme për t'u përballur me këtë ushtri kaq të madhe. Më në fund, qetësinë mbizëtoruese e thyen fjalët e Abdulmutalibit tek i thoshte kasnecit të Ebrehesë:

- As ne nuk duam të luftojmë me Ebrehenë, por dijeni mirë se kjo ndërtesë e shenjtë i takon Allahut. Vetëm Ai mund ta shpëtojë Qaben prej shkatërrimit. Nëse Ai nuk e ruan këtë ndërtesë, e cila është bërë enkas për Të, atëherë ne nuk mund të bëjmë asgjë kundër vullnetit të mbretit tuaj.

Pak pasi u takua me kasnecin e Ebrehesë, Abdulmutalibi shkoi vetë për tek Ebreheja. Pamja madhështore dhe e hijshme e Abdulmutalibit e ndikoi Ebrehenë së tepërmi. U çua në këmbë dhe e priti gjyshin e Profetit duke e pyetur për qëllimin e tij. Mes tyre kaloi kjo bisedë:

- Ushtarët e tu, teksa vinin për këtu, më kanë vjedhur dyqind deve. Unë po shkoja për t'i marrë.

- Kur të pashë për herë të parë mendova se ishe trim. Unë po të them se kam ardhur për të rrëzuar Qaben, që është vendi yt i adhurimit dhe i të parëve të tu, ndërsa ti më thua se të kanë vjedhur devetë.

- Unë jam pronari i deveve, ndërsa i zoti i Qabes është Allahu.

Këto fjalë e tërbuan Ebrehenë duke e bërë atë që të bërtiste:

- Jepjani devetë këtij. Asgjë nuk mund të më ndalë që ta shkatërroj Qaben!

Abdulmutalibi, i cili nuk e kishte prishur gjakun gjatë tërë bisedës:

- Mua, kjo as që më intereson. Ja tek e keni Qaben, ja edhe rrugën, - u tha duke u larguar bashkë me devetë e tij drejt Mekës.

Abdulmutalibi dha fjalën se do t'i jepte ato deve si sadaka, me qëllim që Qabes të mos i ndodhte asgjë. Gjithashtu u kërkoi të gjithëve që ta boshatisnin qytetin përpara se të vinin keqbërësit. Banorët e dëgjuan fjalën e tij duke dalë prej qytetit ose duke u fshehur nëpër male.

MAHMUDI NUK ECËN DREJT QABES

Një ditë Ebreheja me ushtrinë e tij filluan të përgatiteshin që në mëngjes. Tashmë po pritej vetëm urdhri i prijësit të keqbërësve. Mahmudi u ul në gjuhë sapo u dha urdhri për të filluar. Megjithëse u munduan shumë, ata nuk ia dolën dot që ta ngrinin. Madje filluan t'ia gjakosnin këmbët duke e goditur me shtiza. Kur e drejtonin në drejtim të kundërt me Qaben, ecte, madje edhe duke vrapuar, ndërsa kur e drejtonin nga Qabeja, ai ulej në tokë sikur t'i kishte dalë shpirti prej vendit.

ZOGJTË EBABIL

Teksa Ebreheja me ushtarët e tij po mendonin për shkakun e kësaj pagjasësie, nga drejtimi i detit filluan të vinin zogjtë *ebabil*. Çdo zog mbante nga tre gurë, një në sqep dhe dy në kthetra. Këta zogj që i ngjanin pulëbardhave i lëshonin gurët në madhësinë e lajthive nga sipër drejt e në kokat e ushtarëve. Çdo ushtar, të cilit i binte ose e prekte një prej këtyre gurëve, binte menjëherë i pajetë në tokë. Edhe vetë Ebreheja ishte një nga ata që u godit prej gurëve.

Prej gurit që e goditi, Ebrehesë iu thanë duart, krahët dhe këmbët sikur të kishin qenë gjethe të thara. Dy ushtarë u munduan ta nxirrnin prej fushës së luftës, por për një kohë tepër të shkurtër atij iu thanë të gjitha organet duke iu kthyer në dhé. Ai ndenji gjallë derisa iu tha edhe zemra. Dhe pasi iu tha edhe zemra, ai u kthye i tëri në pluhur.

Si një përfundim mrekullor, ishte vetëm Mahmudi ai që shpëtoi gjallë nga të gjitha gjallesat që gjendeshin aty.

Ngaqë në këtë luftë mori pjesë edhe një elefant, kjo ndodhi mori emrin “Ndodhia e elefantit”.

Allahu i pastroi trupat e të vdekurve duke prurë një shi të madh e të stuhishëm, i cili pruri përmbytje të shumta. Kështu, pa lindur Profeti, ky vend i shenjtë shpëtoi prej një rreziku tepër të madh.

SI E RRËFEN KURANI “NDODHINË E ELEFANTIT”?

Këtë mrekulli të qartë, e cila ndodhi plot pesëdhjetepesë ditë para se të lindte Profeti ynë i dashur, Allahu i Madh e ka bërë të ditur edhe në Kuranin Famëlartë, në suren Fil, Elefanti:

Bismil’lâhi Rrahmâni Rrahîm

Vallë, a nuk ke dëgjuar ti se si bëri Zoti yt me njerëzit e elefantit?

A nuk ua prishi atyre kurthin,

duke dërguar kundër atyre tufa zogjsh,

të cilët i gjuajtën me gurë prej baltës së pjekur?

Dhe kështu, i bëri si byk i ngrënë.

BABAI QË NUK ARRITI TA SHIHTE TË BIRIN

Abdulmutalibi ishte tepër i gëzuar që e kishte martuar djalin e tij Abdullahun. Edhe ai si çdo gjysh, nisi të imagjinonte se si kjo çerdhe e re do të jepte frutat e saj, të cilët do të ishin nipërit e tij. Mendonte se ndoshta Abdullahu do të kishte shumë fëmijë dhe ai do t'i donte shumë ata.

Pak ditë pas martesës, nuri që gjendej në fytyrën e Abdullahut kaloi në atë të Aminës. Domethënë, tashmë kjo nënë e nderuar ishte shtatzënë me Profetin tonë të Dashur. Tërë Universi po priste ardhjen në jetë të Krenarisë së Njerëzimit.

Abdullahu merrej me tregti që të mirëmbante familjen e tij. Katër muaj para se të lindte i biri, ai shkoi në anët e Sirisë për të bërë tregti. Kur po kthehej, u sëmur në Medinë, duke mos e vazhduar dot rrugën më tej. Prandaj, Abdullahun e lanë në Medinë pranë dajëve të tij.

Karvani kishte ardhur në Mekë, prandaj lajmi për gjendjen e Abdullahut mbërriti deri tek Abdulmutalibi. Ai dërgoi një nga djemtë e tjerë, Harithin, për ta marrë. Harithi do ta ndihmonte vëllanë e tij që të kthehej në Mekë. Doktorët më të mirë të Mekës dhe viseve përreth do të mundoheshin që ta shëronin. Por sa keq që lajmi që mbërriti prej andej ishte akoma më i hidhur se i pari. Profeti ynë e kishte humbur babanë e Tij ende pa ardhur në këtë botë. I ati i Profetit kishte ikur pa e parë dhe pa e mbajtur qoftë edhe një herë të vetme në prehër djalin e tij të shndritshëm, Krenarinë e Njerëzimit.

Ky lajm i keq nuk kishte mërëzitur vetëm Abdulmutalibin dhe Aminën, por të gjithë Mekën. Sepse Abdullahu ishte djalë i drejtë, i dashur dhe i ndershëm. Nuk kishte njeri që nuk e donte. Mbi të gjitha, ai ishte ende shumë i ri në moshë. Por ç't'i bësh që ajo që kishte ngjarë ishte veç paracaktimi i Allahut.

Lotët e Aminës së pikëlluar nuk pushuan për ditë me radhë. Rrinte pa ngrënë e pa pirë. Po shkrihej nga dita në ditë sikur të ishte një qiri. Lotët e saj do t'i pushonte veç Profeti ynë i Nderuar, Muhamedi Paqja qoftë mbi Të! duke ardhur në jetë vetëm dy muaj pas kësaj fatkeqësie.

Tre muaj para se të lindte, nëna jonë Amina, kishte parë një ëndërr. Ishte njëra nga ato netët, në të cilat ajo ishte shumë e mërëzitur. Qetësimi më i mirë që kishte ishte fëmija që do të lindte. Dikush, që i doli në ëndërr, i tha, "O Amina! Ta dish se ti Amina je shtatzënë me njeriun më të mirë të të gjitha botëve. Kur ta lindësh, emrin vendosja Muhamed."

DITËLINDJA E BEKUAR

Pas kësaj ëndrre, nëna jonë Amina filloi të qetësohej duke pritur lindjen e fëmijës së saj. Sa më shumë të mendonte për lindjen e kësaj fëmije të bekuar, aq më pak pikëllohej nga mungesa e Abdullahut.

Dita e mezipritur, ajo ditë që të gjitha gjallesat mezi e prisnin, erdhi më në fund. Tashmë në botë do të mirëpritej ardhja e Profetit të Fundit. Çasti i gëzuar kishte ardhur, ndërsa dhimbjet e lindjes kishin nisur.

Në ato çaste, nëna jonë Amina dëgjoji një zë. Një zë që e trembi shumë. Pak më vonë kishte ardhur një zog i bardhë, i cili i kishte ledhatuar kurrizin. Që prej atij çasti, ajo nuk ndiente as shqetësim dhe as frikë prej asgjëje. Ajo piu sherbetin që iu servir dhe menjëherë fytyrën e saj e pushtoi një shkëlqim dhe sakaq dhimbja e saj mori fund. Edhe shtëpia u mbush plot me dritë dhe shkëlqim. Për shkak të kësaj drite, edhe muret e shtëpisë ishin bërë të pashikueshme. Asaj për një çast iu shfaqën para syve sarajet e Kistrës dhe kështjellat e Sirisë dhe Bagdadit. Tashmë Profeti ynë kishte ardhur në jetë.

Nëna jonë Amina, e cila e kuptoi që djali kishte lindur, deshi ta shihte menjëherë foshnjën e saj të bekuar. U ngrit pak prej shtratit dhe ç'të shihte; djali i saj ishte në sexhde dhe mbante lart gishtin e dëftimit.

Nënë Fatimeja, njëra prej grave që ndihmuan në lindjen e Profetit tonë të Nderuar, e cila gjendej aty, po i shihte të gjitha thujtë e habitur. Teksa e mori Profetin tonë për ta vendosur në djep, ajo dëgjoji një engjëll tek i thoshte:

- "O Fatime! Atë e pastruam dhe e veshëm ne."

Pastaj një tjetër zë:

"Lindi Muhamedi! Merreni dhe shëtitini Atij çdo vis, nga Lindja deri në Perëndim. Le ta shohë Atë i gjithë Universi."

Në atë çast, një engjëll e mori Profetin tonë prej djepit dhe u largua. Por pa kaluar shumë kohë, ai u kthye përsëri.

Atë natë, brendia e shtëpisë dhe e gjithë bota ishin krejtësisht të ndriçuara. Yjet që ishin në qiell ishin afruar aq shumë me tokën, sa nënë Fatimeja mendoi se do të preknin tokën. Përreth kishte aroma shumë të mira. Të gjitha këto i kishte parë nëna e Profetit bashkë me dy gratë e tjera që kishin ndihmuar në lindjen e fëmijës.

Në shpinën e fëmijës së ndritshëm, në një vijë me zemrën gjendej vula e profetësisë. Kjo ishte një shenjë, e cila ishte dhënë si shtetësi që më parë për ardhjen e Profetit në kohën e fundit. Ajo ishte një ditë e hënë dhe ishte dita e njëzetënjëtë e prillit. Ishin orët e para të agimit. Kishin kaluar vetëm

pesëdhjetë-pesëdhjetë e pesë ditë prej ndodhisë së elefantit. Ishte viti 571.
Krenaria e Njerëzimit e nderoi njerëzimin me ardhjen e Tij pikërisht në atë ditë.

DITA QË LINDI PROFETI MUHAMED

Ndodhitë e mrekullishme që nisën të ndodhnin në kohën e lindjes së Profetit nuk ishin të kufizuara vetëm brenda shtëpisë. Edhe në qiell po ndodhnin gjëra të çuditshme. Në Mekë jetonte një dijetar që merrej me shkencën e yjeve. Natën që lindi Profeti, atij i kishte bërë përshtypje një yll i ri, të cilin nuk e kishte parë kurrë më parë. Në mëngjes ai filloi t'u zinte rrugën Kurejshëve duke i pyetur:

- "A ju ka lindur mbrëmë ndonjë djalë në lagjen tuaj?"

- "Nuk e dimë", - i thoshin ata.

- "Atëherë shkoni menjëherë dhe pyesni", - i porositi ai, - "sepse dje kam parë yllin e lindjes së Profetit të fundit të Njerëzimit. Në shpinë Ai ka një shenjë që i takon pikërisht profetit të fundit."

Kurejshët pyetën gjithandej dhe u kthyen përsëri tek dijetari hebre duke i thënë:

- "Dje ka lindur djali i Allahut, madje e ka edhe shenjën që ju na treguat."

Hebreu që nuk donte t'u besonte veshëve deshi të shkonte e ta shikonte këtë fëmijë me sytë e tij. U bë si i çmendur kur e pa edhe shenjën me sytë e tij. U largua prej andej me vrap dhe bërtiste:

- Kurejshëve do t'u vijë një shtet i atillë që zëri do t'i shkojë prej skajit të Lindjes deri në atë të Perëndimit. Profetësia iku prej hebrejve. Iku.

Pas lindjes, lajmi i mirë iu dërgua edhe gjyshit të foshnjës. Abdulmutalibi, i cili gjendej nëpër Qabe në atë kohë, me të dëgjuar këtë sihariq, rendi menjëherë drejt shtëpisë. E mori fëmijën në krahë dhe zuri ta puthte me dashuri. E mori fëmijën me gjithë djep dhe shkoi me të në Qabe për të falenderuar Allahun. Kur u kthye, nëna jonë Amina i tregoi për ëndrrën në lidhje me vendosjen e emrit të fëmijës, ndaj dhe e quajti Muhamed fëmijën e saj.

Një tjetër ngjarje që ndodhi teksa po lindte Profeti ynë i Nderuar ishte edhe shkatërrimi i katërmbëdhjetë shtyllave të pallatit mbretëror të persëve. Kisra, mbreti i tyre, së bashku me popullin e tij, pritën agimin për të mësuar se çfarë kishte ngjarë gjatë asaj nate. Kur u zgjuan, panë se katërmbëdhjetë shtyllat e pallatit ishin rrëzuar. Kisra mendoi të thërriste tempullarët e tij që t'i shpjegojnë se pse kishin ndodhur të gjitha këto. Sapo ishin mbledhur priftërinjtë, kur ia behu një lajmëtar. Ai kishte ardhur të lajmëronte se ishte shuar zjarri, të cilin e adhuronin persët dhe që kishte shekuj të tërë që nuk shuhej. Kisra, me sytë e zmadhuar prej çudisë, iu drejtua kryepriftit:

- Ç'do të thonë të gjitha këto?

Kryepriifti, i cili së afërmi kishte parë një ëndërr, ktheu këtë përgjigje:

- Kam përshtypjen se në vendet arabe do të ndodhin ngjarje shumë të rëndësishme.

Pastaj, me të pyetur, ata gjetën një vend, ku mund t'i jepnin përgjigje gjithë këtyre gjërave që po ndodhnin. Ky ishte një magjistar sirian me emrin Satiha, i cili nuk kishte kocka dhe e kishte kokën shumë më sipër trupit të tij.

Përgjigja e tij ishte e qartë dhe e shkurtër:

- Do të nisë të zbresë kumtim prej qiellit me ardhjen e profetit të fundit, ndërsa Perandoria Perse, pas Perandorit të XIV, do të fshihet nga Historia.

Me të vërtetë, pas kësaj ndodhie kaluan plot gjashtëdhjetë e shtatë vjet. Për sa kohë që në krye të vendit ishte Kisra i katërmbëdhjetë, fjalët e Satihut dolën të vërteta dhe pa asnjë lloj mangësie.

Përveç këtyre, atë natë u thyen edhe shumë idhuj që gjendeshin në Qabe duke u rrëzuar vetvetiu. Saora, u panë gjithashtu që prej qiellit binin yje me tufa. Aq shumë, sa disa njerëz menduan se këto yje do t'u binin njerëzve mbi koka.

NË SHTËPINË E MËNDESHËS

Atmosfera e vështirë dhe mbyhtëse që mbizotëronte në Mekë e pengonte rritjen e shëndetshme të fëmijëve. Ndërsa në shkretëtirë klima ishte më e pastër, uji më i ëmbël dhe mjedisi ishte më i lirë. Mbi të gjitha, në fshatrat e shkretëtirës flitej një arabishte më e bukur. Prandaj fëmijët e Mekës i jepeshin mëndeshave, të cilat vinin prej këtyre vendeve. Ato jetonin në fshatrat e shkretëtirave. Ato bëheshin mëndesha për fëmijët e vegjël në këmbim të dhuratave, parave apo edhe mallrave të tjera.

Fiset që jetonin në shkretëtirë zbrisnin në Mekë dy ose tri herë në vit. Ato i mbanin fëmijët e vegjël për dy deri në tre vjet për t'i kthyer përsëri tek familjet e tyre. Pranë Mekës gjendej një pllajë, në të cilën flitej një arabishte shumë e bukur. Në këtë vend që quhej Beni Bekr, fëmijëve u jepej një moral shumë i mirë. Mirëpo në atë kohë nëpër pllaja kishte një thatësi të tejskajshme. Madje edhe kafshët që nxirreshin për të kullotur arrinin të gjenin shumë pak bar. Edhe qumështi i nënave ishte i pakët.

Gratë e Beni Bekrit kishin zbritur përsëri në Mekë atë vit. Ato do të merrnin fëmijë me vete që të siguronin pak më shumë të ardhura prej tyre. Njëra prej tyre ishte edhe Halimeja.

Mëndeshat kishin zbritur drejt Mekës në formë grupi. Halimeja, ngaqë kishte hipur mbi një gomar të vjetër në moshë, hyri e fundit në qytet. Pa humbur kohë ajo iu vu punës për të gjetur një fëmijë të përshtatshëm. Mirëpo ngaqë ishte vonuar, të gjithë fëmijët tashmë u ishin dorëzuar mëndeshave. Halimeja me Harithin, bashkëshortin e saj, u mërzitën shumë prej kësaj gjendjeje. Mirëpo fëmija më i bukur i Mekës kishte mbetur ende pa iu gjetur një mëndeshë.

Pak më vonë, Halimeja filloi të shëtiste rrugëve e mërzitur. Gratë e tjera i kishin ndarë mes tyre fëmijët e familjeve të kamura që prej shumë kohësh. Mirëpo nuk donte të kthehej pa marrë të paktën një fëmijë të vetëm. Teksa po ecte si e çoroditur, përpara i del gjyshi i Profetit tonë të Nderuar, Abdulmutalibi dhe i thotë:

- E kujt je ti moj bijë?

- Unë jam nga gratë e Beni Bekrit.

- Si quhesh?

- Halime.

- Kam dëgjuar se në Beni Bekr tregojnë një kujdes të veçantë për fëmijët. I mësojnë ata me moral të lartë, prandaj unë, o Halime, kam një ofertë për ty.

Halimeja po e vështronte Abdulmutalibin e habitur. Priste me padurim që të dëgjonte ofertën pa thënë asnjë fjalë. Gjyshi i Profetit, i çliruar, e vazhdoi bisedën prej aty nga e kishte lënë:

- Unë kam një nip jetim. I kërkoja edhe mëndeshave të tjera që ta merrnin, por nuk e morën. Sikur të vije e ta merrje ti, e të bëheshe ti mëndesha e tij. Ku i dihet, ndoshta Allahu ju sjell pasuri dhe begati në shtëpinë tuaj.

Halimeja, e cila nuk donte të kthehej në vendin e saj pa marrë asnjë fëmijë, e pranoi. Mirëpo u largua për pak kohë që të bisedonte edhe një herë me burrin e saj. Pasi i rrëfeu Harithit ato që i kishin ngjarë, i tha:

- Kam dëshirë ta marr atë fëmijë. Nuk dua të kthehem pa marrë asnjë fëmijë me vete. Po të kthehem pa marrë asnjë fëmijë, do të turpërohem përpara grave të tjera të fisit. Tani më thuaj edhe ti mendimin tënd.

Harithi iu gjegj:

- Nuk ka asgjë që të na pengojë për ta marrë atë fëmijë. Ku i dihet, ndoshta Allahu e begaton shtëpinë tonë prej atij fëmije.

Kështu, burrë e grua ata u drejtuan për nga shtëpia e Abdulmutalibit. I treguan se e pranonin kërkesën e tij. Gjyshi i Profetit tonë të Nderuar u kënaq së tepërmi, prandaj e çoi Halimen menjëherë tek e ëma e fëmijës, Amina.

Në atë çast Profeti ynë i Nderuar ishte duke fjetur. Ishte rrethuar me një copë të mirë prej leshi të bardhë. Po flinte si një qingj i vogël mbi një mbulesë me thekë të bukura në ngjyrë të gjelbër. Përreth vinte një erë e mirë. Halimeja ndjeu një kënaqësi kur e pa këtë foshnjë. Nuk kishte parë kurrë më parë një fëmijë kaq të ëmbël. Ajo nuk kishte guxim që ta ngrinte prej gjumit. Megjithëse prej padurimit ia ngriti pak mbulesën e bardhë e i puthi duart e Tij të pambukta. Profeti ynë i Nderuar, që u zgjua prej kësaj puthjeje, i dha Halimes një buzëqeshje shumë të ëmbël. Në atë çast Halimes iu duk sikur donte vetëm këtë fëmijë, e asnjë tjetër. Tashmë edhe foshnja që nuk e kishin pranuar ishte bërë me një mëndeshë. Edhe mëndesha ishte bërë me një fëmijë të bekuar.

Halimeja, sapo filloi ta ushqente Zotërinë e Universit Paqja qoftë mbi Të!, filloi t'i shtohet qumështi që e kishte të pakët. Nga kjo ndodhi u habitën shumë, si ajo, ashtu edhe bashkëshorti i saj. Halimeja u ngroh aq shumë ndaj këtij fëmije të ndritshëm, sa kërkuan leje për t'u larguar pa e lëshuar fëmijën e saj prej krahëve.

Nëna jonë Amina u nda duke lotuar prej Djalit të saj të Ndrishëm. E pa mirë e mirë nga larg dhe zuri të qante.

Pasi kaluan një natë përjashta, ditën tjetër Halimeja me të shoqin vazhduan të bënë rrugën e mbetur. Halimeja qëndronte përsëri mbi gomarin e saj plak duke e mbajtur Fëmijën e Ndrishëm në krahë. Ai gomar, i cili rrugës për në Mekë ishte aq dembel dhe i ngathët, tani dukej sikur fluturonte. Madje aq shumë sa i la mbrapa të gjitha gratë e tjera. Gratë që nuk po e kuptonin se çfarë po ndodhte, i folën Halimes:

- O Halime, moj, a nuk është i njëjti gomar ky, me atë që erdhe për në Mekë? A nuk ishte ai një gomar shumë i dobët dhe ngordhalaq?

- Po, i njëjti gomar është, mirëpo as unë nuk e kuptoj se ç'është duke ndodhur. Madje shikojeni, unë as që po e ngas fare. Ngarend vetë me kaq shpejtësi.

Mbretin e Profetëve e njihnin të gjitha gjallesat që në vogëlinë e tij. Prandaj edhe ky gomar i dobët ishte entuziazmuar jashtë mase. Ai po mbante mbi kurrizin e tij Profetin tonë të Nderuar. Megjithëse njerëzit nuk e kuptonin shpejtësinë e gomarit, gomari e dinte mjaft mirë.

Falë hapave të shpejtë të gomarit, ata mbërritën shumë shpejt në pllajë. Që prej kohës që kishte ardhur ky fëmijë në këtë shtëpi po ndodhnin një sërë mrekullish. Kudo që të shkonin kafshët e Halimes, ato ktheheshin të ngopura dhe me shumë qumësht. Begatia që kishte nisur të lulëzonte në këtë shtëpi nuk gjendej në asnjë shtëpi tjetër të pllajës. Madje të parët e familjeve të tjera kishin filluar t'u bërtisnin barinjve që dilnin për të kullotur delet:

- Shikoni pak bagëtitë e Halimes! I kanë gjinj të fryra dhe barqet të ngopura. Ndërsa tonave u numërohen brinjët ngaqë janë pa ngrënë. Apo nuk i kullosni në të njëjtin vend.

Ndërsa çobanët sa herë që përballeshin me fjalë të tilla, përgjigjeshin:

- Beto kemi që i kemi kullotur në të njëjtin vend. Bashkë me bariun e Halimes kemi qenë deri në mbrëmje.

- Gënjeni. Nuk i keni kullotur në të njëjtin vend. Bariu i Halimes shkon dhe i kullot ato në pllajat më të mira. Kurse ju shkoni për t'u argëtuar me njëri-tjetrin e pastaj ktheheni përsëri në shtëpi. Që këtej e tutje do t'i çoni atje ku i çon edhe ai, morët vesh? - ia kthenin ata të nevrikosur.

Biseda të tilla kalonin thajse çdo ditë mes familjarëve dhe barinjve. Ndonëse bagëtitë e familjes ku qëndronte fëmija i shkëlqyer ktheheshin gjithnjë të ngopura prej asaj thatësire. Ndërsa kafshët e tjera ngjanin sikur do të ngordhnin urie nga çasti në çast.

LUTJE ME FOSHNIJEN E NDRITSHËM

Thatësira dhe skamja ishte shtuar aq shumë, sa një ditë të gjithë vendosën të bënin lutjen e shiut. Ishte ditë e premtë. Të gjithë së bashku, burra e gra, fëmijë e pleq u mbloodhën në majën e një kodre. Ata u lutën me orë të tëra me ndihmën e një murgu të shkuar në moshë. Mirëpo nga qielli nuk po vinte asnjë pikë shiu. Kjo gjendje i kishte mërzitur shumë banorët e pllajës. Një grua e vjetër, iu afrua murgut për t'i thënë:

- Or Murg, ne u lutëm kaq shumë, por lutja jonë nuk u pranua. Domethënë, mes nesh nuk paska njerëz të devotshëm.

Murgu ishte mërzitur shumë prej këtyre fjalëve. Mirëpo gruaja e vjetër donte të thoshte edhe diçka tjetër, prandaj vazhdoi me këto fjalë:

- Në shtëpinë e fqinjës sonë, Halimes, është një foshnje nga Meka. Që prej ditës që ai ka ardhur, në atë shtëpi ka vetëm begati dhe pasuri. Them që ta marrim atë fëmijë për ta bërë si shkas për pranimin e lutjes sonë. Mbase atëherë Allahu na i pranon lutjet duke na dërguar shi.

Edhe murgut i kishte pëlqyer shumë ky mendim. Zaten, përveç kësaj mundësie ata nuk kishin se ç'të bënin tjetër. Plaka e vjetër u fut përmes turmës për të gjetur Halimen. E gjeti dhe i shpjegoi se si qëndronte çështja. Halimeja, e vetëdijshme për gjendjen e vështirë, shkoi dhe e mori menjëherë fëmijën e bekuar. Ato shkuan në shtëpi, të dyja, bashkë me plakën e vjetër, e cila kishte pasur këtë mendim të vyer.

Halimeja e mbështolli fëmijën me një mbulesë. Ajo i vendosi gjithashtu një copë beze tek sytë, me qëllim që dielli të mos ia vriste sytë e vegjël foshnjës së bekuar. Donin që të mbërrinin sa më shpejt në vendin e lutjes. Kur dolën nga shtëpia, ata vunë re se nga pas po i ndiqte një re, e cila i bënte hije Profetit tonë të Nderuar, Muhamedit Paqja qoftë mbi Të. Mirëpo ata as që i dhanë shumë rëndësi këtij fakti. Megjithëse ato po përparonin duke ecur, reja nuk po u shqitej së ndjekuri. Halimeja, e cila e kuptoi, e ngriti bezen që qëndronte mbi fytyrën e foshnjes. Në atë çast, shikimet e tyre u përplasën, e foshnja e vogël i buzëqeshi ëmbëlsisht Halimes. Dashuria dhe dhembshuria ndaj këtij fëmije tani ishte akoma edhe më e madhe.

Edhe kur mbërritën në vendin e lutjes, reja ishte sërish duke u bërë hije. Këtë e kishte vënë re edhe prifti. Tashmë kishte filluar edhe ai të besonte se ky fëmijë do të sillte me të vërtetë begati dhe bollëk. Murgu e mori fëmijën nga krahët e Halimes duke iu drejtuar popullit të mbledhur:

- O njerëz! Kërkoni shi prej Zotit për hir të këtij fëmije. Mendohet që ky të jetë një njeri shumë i rëndësishëm për Allahun.

Ndërkohë, murgu nuk po i largonte dot sytë prej syve të zinj të Profetit tonë të Nderuar. E kishte kuptuar se ky ishte një njeri i veçantë. Sakaq, reja, e cila deri më tani po i bënte hije Profetit, u zmadhua aq shumë sa filloi ta mbulonte gjithë vendin. Sa vinte e rritej, sa vinte e nxihej. Erdhi çasti i shumëpritur. Të gjithë filluan të brohorisnin.

“Shi, shi, shi! Shyqyr, më në fund po bie!”

Ky shi vazhdoi për një javë me radhë pa asnjë ndërprerje. Fushat e barit gjelbëruan sërish, pemët lëshuan prapë sythe. Kafshëve ngopën barkun dhe qumështi iu shtua. Begatia që ekzistonte në shtëpinë e Halimes tashmë u shpërnda në të gjithë pllajën.

AI KISHTE NJË FËMIJËRI NDRYSHE

Rritja e Krenarisë së Njerëzimit ishte e ndryshme nga ajo e fëmijëve të tjerë. Pllaja kishte një klimë shumë të shëndetshme për fëmijët. Rritja dhe pjekja e Profetit tonë të Nderuar Paqja qoftë mbi Të po ndodhte shumë më shpejt se ajo e fëmijëve të tjerë që jetonin në pllajë. Ai kishte filluar të fliste që kur ishte nëntë muajsh. Ndërsa në muajin e dhjetë ishte rritur aq sa për të hedhur shigjeta bashkë me fëmijët e tjerë.

Profeti ynë i Dashur u largua prej qumështit në moshën dy vjeçare. Megjithëse ishte një fëmijë i vogël, ai ishte shumë i sjellshëm, serioz dhe me një moral të lartë.

SËRISH ME MËNDESHËN

Me kalimin e këtyre dy viteve kishte ardhur edhe koha që mëndeshat t'i kthenin fëmijët e marrë pranë familjeve të tyre. Prandaj, Halimeja ishte jashtëzakonisht shumë e pikëlluar. Me zor e mbante veten nga të qarët. Por meqë i kishin dhënë fjalën, ata e çuan fëmijën tek Amina, nëna e tij e vërtetë. Amina po derdhte lotë ngazëllimi, ndërsa Halimeja lotë ngashërimi. Njëra po përjetonte ritakimin me fëmijën e saj që e kishte pasur larg për kaq shumë kohë, ndërsa tjetra po mërzitej se do të ndahej prej fëmijës së ndritshëm, që nuk e kishte ndarë dot kurrë as prej fëmijëve të saj të vërtetë.

- A nuk ma lini dot edhe pak fëmijën? Kam shumë frikë se mos preket prej sëmundjes ngjitëse që i kanoset tanimë në Mekë? - e pyeti Halimeja.

Nuk e përballuan dot këtë përgjërje. Ata kishin gjithashtu frikë nga epidemia që kishte prekur Mekën në ato kohë. Kështu që, fëmija i ndritshëm së bashku me mëndeshën e tij u kthyen sërish në pllajë. Halimeja ia kishte arritur dëshirës. Krenaria e Njerëzimit Paqja qoftë mbi Të! do të rrinte në pllajë edhe për ca kohë.

Halimeja, e cila nuk e ndante kurrë Profetin tonë të Nderuar prej fëmijëve të saj, ndonjëherë e dërgonte Atë për të kullotur qingjat.

Ishte përsëri një nga ditët kur Profeti së bashku me vëllain e tij të qumështit, Abdullahun, kishin shkuar për të kullotur qingjat. Fëmijën e ndritshëm e ndiqte gjithnjë një re e bardhë nga pas. Ishte agim. Ishte stina e verës dhe natyra ishte shumë e bukur. Toka ishte si një dysHEME e mbuluar me një qilim të gjelbër prej mëndafshi. U larguan prej shtëpisë për të kullotur qingjat. Nën hijen e një peme, teksa po bisedonin, Abdullahun e zuri gjumi. Profeti ynë i Nderuar u ngrit për të kthyer qingjat që ishin larguar. Ndërkohë përpara i dolën dy njerëz të veshur me rroba të bardha, të cilët vetëm i buzëqeshnin.

TASI ME BORË

Profeti ynë i Nderuar e kishte kuptuar se nuk do t'i vinte asnjë e keqe prej këtyre njerëzve. Njëri prej tyre mbante një tas të artë në dorën e tij. Ai ishte plot me borë. E shtrinë Profetin e Nderuar duke i hapur kraharorin. Në atë çast u zgjua Abdullahu dhe i pa të gjitha ato që po ndodhnin. U çua si i çmendur dhe rendi me vrap drejt shtëpisë.

- Erdhën dy burra dhe i çanë kraharorin vëllait tim. I nxorën zemrën prej vendit dhe nuk e di se ç'i bënë, - u tha ai nënës dhe babait me një frymë.

Në atë kohë Halimeja me të shoqin, Harithin, u bënë si të lajthitur. Vrapuan për të shkuar sa më shpejt tek vendi që i çoi Abdullahu.

Profeti ynë i Nderuar vazhdonte të ishte i shtrirë mbi bar. Po buzëqeshte. I kishte ikur pak ngjyra në fytyrë. Halimeja dhe i shoqi, që po çmendeshin nga frika, e pyetën:

- Biri im, ç'të ndodhi kështu? Na e trego!

Profeti ynë tha:

- Më erdhën pranë dy njerëz të veshur me të bardha. Njëri prej tyre mbante në dorë një tas plot me borë. Mandej ata më shtrinë përtokë dhe ma çanë gjoksin në mes. Pastaj ma nxorën zemrën duke ma ndarë në dysh. Nxorën prej andej një droçkë gjaku të zi. Në fund ma pastruan kraharorin dhe zemrën mirë e mirë me borë dhe e mbyllën.

Me këtë ndodhí, zemra e Profetit po përgatitej për ardhjen e fjalës së Allahut, e cila do t'i vinte kur të rritej. Mirëpo si kjo ndodhí, ashtu dhe reja e bardhë, e cila e ndiqte pa pushim nga pas, e shqetësonin shumë mëndeshën e Tij. Prandaj, me zemër të thyer ajo iu drejtua burrit të saj, Harithit:

- Muhamedin duhet t'ia japim sa më shpejt familjes së Tij, pa i ndodhur ndonjë gjë e keqe.

- Ke të drejtë. Atij po i ndodhin veç gjëra të çuditshme. Këto nuk janë të natyrshme. Edhe unë jam i një mendjeje me ty. Ta çojmë atë një orë e më parë në Mekë, - ia ktheu Harithi.

PROFETI YNË KTHEHET PRANË NËNËS SË TIJ

Halimeja me Harithin e prunë Profetin tonë të Nderuar Paqja qoftë mbi Të! tek nëna e tij, në kohën që Ai sapo kishte mbushur katër vjeç, e mandej ata u kthyen të pikëlluar për në shtëpinë e tyre.

Tashmë Krenaria e Njerëzimit ishte pranë nënës së Tij. Nëna jonë Amina, e cila e kishte humbur bashkëshortin e saj në kohën që sapo ishte martuar, tashmë kishte veç të birin që ta qetësonte. Ndërkohë ajo mendohej me mish e me shpirt që t'ia bënte sa më pak të ndjeshme mungesën e të atit.

Tashmë Ai ishte gëzimi, hareja dhe begatia e shtëpisë. Mbi të gjitha pastërtia, që ai ishte aq shumë i merakosur. Të gjithë e vlerësonin shumë respektin që Ai kishte për më të mëdhenjtë. Nuk i trembej kurrë sakrificave për shokët e tij. Ishte një privilegj të luaje, shëtisje apo të bisedoje me të.

ÇASTET E FUNDIT TË NËNËS SË TIJ TË BEKUAR

Profeti ynë i Dashur kishte mbushur gjashtë vjeç. Nëna jonë, Amina, kishte shprehur dëshirën të vizitonte varrin e të shoqit, Abdullahut. Varri i Abdullahut ndodhej në Medine, në fshatin e dajëve të tij. Për këtë qëllim doli në udhëtim bashkë me shërbëtoren Umu Ejmenin dhe të birin, Krenarinë e Njerëzimit, Muhamedin. Arritën në Medine pas një udhëtimi të gjatë e të lodhshëm. U çlodhën njëfarë kohe. Pastaj shkuan tek varri i Abdullahut. Amina qau gjatë pranë varrit të të shoqit. Ato çaste, edhe Profeti ynë i Dashur qau duke ndjerë për herë të parë të qenurit jetim. Ato lot njomën varrin e Abdullahut.

Profeti ndenji për ca kohë në Medine. Gjatë asaj kohe mësoi notin dhe kaloi kohë të gëzueshme me bashkëmoshatarët e tij. Më pas bashkë me të ëmën morën rrugën e kthimit për në Mekë.

Rruga ishte e gjatë dhe për më tepër bënte shumë vapë. Ndërkohë, gjatë kthimit Amina u sëmur. Gjendja e saj shëndetësore sa vinte e përkeqësohej. E kishte të pamundur të vazhdonte udhëtimin. Pritën për pak kohë sa të përmirësohej shëndeti i nënës sonë Amina. Umu Ejmeni i solli diçka për të pirë. Por gjatë kësaj kohe ajo nisi të ndihej më keq. Kokën e kishte vendosur mbi prehrin e Krenarisë së Njerëzimit. Profeti s'është së qari dhe pyeste e vazhdimisht:

- Si ndihesh nëna ime e dashur?

Zemra e Aminës bëhej copë përballë ngashërimit të të birit. Ndonjëherë edhe ajo mundohej që ta qetësonte sadopak duke i thënë:

- O i biri i burrit që ka shpëtuar prej flijimit duke u paguar njëqind deve! Nëse janë të vërteta ato që më janë thënë në ëndërr, Allahu do të të ngarkojë ty me detyrën e profetësisë. Allahu do të të ruajë ty prej adhurimit të idhujve. Çdo gjë që jeton, vdes dhe çdo gjë e re vjetrohët. Një ditë do të vdes edhe unë, por njerëzit nuk kanë për të më harruar asnjëherë. Sepse po lë pas një djalë kaq të mirë si ti.

Këto ishin fjalët e saj të fundit. Iku nga kjo botë me kokën të vendosur në prehrin e të birit. Tashmë Mbreti i Profetëve ishte jetim si nga nëna, ashtu edhe nga babai. Tashmë nuk ishte as nëna Tij e bekuar, e cila deri më tani ishte munduar të mos ia bënte asnjëherë të ndjeshme mungesën e babait. Nga faqet e vogla të Profetit tonë po derdheshin ca pika loti. Ngjante sikur i tërë Universi ishte duke qarë bashkë me të. Ndërkohë që Umu Ejmeni po bënte ç'ishte e mundur për të mos e lënë fëmijën e vogël që të mërzitej.

Ata hapën një varr me ndihmën e njerëzve përreth. Pasi e vendosën në varrin e saj, nënën tonë Aminën, Umu Ejmeni e mori jetimin për ta kthyer në

Mekë, në shtëpi. Gjatë rrugës u mundua shumë që t'ia bënte sa më të pandjeshme mungesën e nënës. Pastaj ia dorëzoi të gjyshit, duke i treguar për ato ç'kishin ngjarë gjatë rrugës. Abdulmutalibi u mërzi shumë gjithashtu për vdekjen e nuses së tij Aminës. Fatkeqësitë që po i ndodhnin nipit të tij të vogël e bëjnë atë të qante.

AI ISHTE DRITA E SYVE TË GJYSHIT

Profeti i Dy Botëve Paqja qoftë mbi Të! që këtej e tutje do të jetonte me gjyshin e Tij, Abdulmutalibin. Abdulmutalibi ishte një nga njerëzit më të nderuar të Mekës. Donte shumë që t'ua ngopte barkun të skamurve, si edhe sillej mjaft mirë me fqinjët e tij. As nuk merrte e as nuk jepte fajde siç bënin mekasit e tjerë. Mbi të gjitha, ai besonte tek Allahu.

Filloi të mos e ndante kurrë të nipin prej vetes, sidomos tani që i kishte humbur si të birin ashtu edhe nusen brenda një kohe shumë të shkurtër. Kudo që shkonte do ta merrte Atë me vete. Në mbledhjet që bënte me të parët e Mekës nuk e ndante asnjëherë nga vetja. Madje kishte edhe raste kur e pyeste dhe merrte mendimin prej të nipit mbi çështje të rëndësishme. Duke qenë serioz, Krenaria e Njerëzimit mund të shkonte në çdo vend ku shkonte gjyshi i tij. Gjyshi me të nipin ndenjën të ndarë prej njëri-tjetrit veç një herë. Kjo ishte një herë kur Abdulmutalibi kishte shkuar për të uruar një guvernator të sapoemëruar në anët e Jemenit.

Guvernatori që ai po shkonte ishte i krishterë. Sapo ishte emëruar në këtë detyrë. Prandaj çdo ditë atij i shkonin miq nga të katër anët ta uronin për detyrën e re. Radha e urimit tashmë i kishte ardhur Abdulmutalibit dhe njerëzve që ai kishte përreth. Kur shkuan dhe treguan se ishin nga Meka, guvernatori nisi të shfaqte një interes të veçantë. Madje, një natë, teksa po bisedonin, ndërmjet tyre kaloi një bisedë e këtillë:

- Me sa kam lexuar në Librat e shenjtë, profeti i fundit do të dalë nga mesi juaj. Ka mundësi që tani afër të ketë lindur.

Abdulmutalibi ia ktheu:

- Çfarë shenjash tregohen në Librat tuaj për të?

- Prisni t'jua tregoj, i tha ai duke vazhduar. Pa lindur, Atij do t'i vdesë babai. Ndërsa nëna do t'i vdesë në fëmijërinë e Tij. Kështu që Ai do të jetojë me të gjyshin. Kur t'i vdesë gjyshi, Ai do të jetojë me xhaxhanë e Tij. Mbi të gjitha, ai do të ketë një vulë të profetësisë në shpinën e tij.

Abdulmutalibi kishte shtangur ato çaste.

- Të gjitha këto thuhën në Librat tuaj të shenjtë, apo jo? - e pyeti përsëri ai, i mahnitur.

- Patjetër që po. Feja që Ai do të kumtojë, do të përhapet në të gjithë botën. Populli i vet do ta detyrojë Atë të largohet drejt Medinës dhe hebrenjtë do të jenë armiq të Tij më të flaktë. Nëse ke ndonjë fëmijë të tillë atje në vendin

tënd, duhet ta mbrosh Atë prej hebrenjve. Si edhe nëse nuk gabohem në hamendjet e mia, ti duhet të kesh një lidhje gjaku me atë fëmijë.

- Ju betohem që jeton një djalë me të gjitha karakteristikat që ti më tregove. Ai është nipi im. Babai i Tij vdiq ende pa lindur Ai, ndërsa nëna i ndërroi jetë para pak kohësh. Ç'është më e veçantë, Ai ka diçka të ngjashme me një vulë në shpinën e Tij.

- Shiko, o prijës i mekasve! U gëzova shumë për këtë lajm që më dhe. Trego kujdes të veçantë për Atë fëmijë dhe mbroje prej hebrenjve. Ai do të bëjë vepra shumë të mëdha.

Pas disa ditësh, kur u kthye në Mekë, gjyshi u përçafua ngrohtësisht me nipin e tij, që e kishte marrë malli aq shumë. E nuhaste pangopshëm duke e puthur. Hoqi mallin e madh që kishte. Pas atyre që kishte përjetuar, Abdulmutalibi filloi të tregonte një kujdes më të veçantë për të nipin.

Por ç'e do që Abdulmutalibi ishte plak. I vetmi mendim që e turbullonte në shtratin e tij, ashtu të sëmurë, ishte nipi i tij, Krenaria e Njerëzimit. Ç'do të bëhej me Të? Kush do të kujdesej për Të pas vdekjes së tij? Gdhihej dhe ngrysej me po këtë mendim. Pastaj i kaloi të gjithë fëmijët e tij nëpër mend. Megjithëse pak i varfër, ai zgjodhi Ebu Talibin si personin më të përshtatshëm që të kujdesej për nipin e tij.

I thirri fëmijët e tij pa humbur kohë. Tashmë e ndiente se i kishte minutat të numëruara. Do të shpallte se cili do të ishte kujdestari i Muhamedit këndeje e tutje. Pasi u dha të gjithëve disa këshilla, u drejtua nga Ebu Talibi:

- Kur të vdes unë, do ta marrësh ti Muhamedin. Atë nuk do ta ndash kurrë prej fëmijëve të tu. Nuk do të lejosh kurrë që Atij t'i kujtohet që është jetim. Sido që të jetë, do ta ndihmosh gjithmonë. A do të ma japësh fjalën për këtë?

- Patjetër baba. Mos fol sikur do të vdesësh tani. Patjetër që kujdesem unë në mënyrën më të mirë për Muhamedin.

- Në rregull atëherë, tani jam më i qetë.

Pa kaluar shumë kohë prej kësaj bisede, gjysh Abdulmutalibi vdiq. Krenaria e Njerëzimit Paqja qoftë mbi Të! po jetonte dhimbjen e humbjes së njerëzve më të afërt njëri pas tjetrit. Ende që pa lindur babai, pastaj nëna, ndërsa tani gjyshi. Kur vdiq gjyshi, atë e mori xhaxhai i Tij, Ebu Talibi për ta qetësuar. Ai ishte shumë i pikëlluar. Lotët po i pikonin pikë-pikë nëpër faqet e Tija të bekuara.

VITET QË KALUAN PRANË EBU TALIBIT

Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi Të! ishte vetëm tetë vjeç në kohën kur filloi të jetonte me xhaxhanë e Tij. Në atë kohë, në Mekë, njerëzit e varfër nuk e kishin të drejtën e fjalës. Megjithëse ishte i varfër, Ebu Talibi ishte një nga njerëzit më të respektuar të Mekës.

Familja e tij ishte shumë e madhe. Nuk kishte asnjë pasuri tjetër përveç disa deveve. Ebu Talibi dhe gruaja e tij, Fatimeja nuk e fillonin kurrë ushqimin në tryezë pa u ulur edhe nipi i tyre. E mbështesnin dhe e donin atë më shumë sesa fëmijët e tjerë. Madje, një ditë, kur xhaxhai e kuptoi se i nipi nuk ishte në sofër, nuk kishte lejuar pjesëtarët e familjes të hanin derisa të vinte dhe Profeti ynë.

Sepse nga sofa ku ulej Mbreti i Profetëve, nuk ngrihej askush i uritur. Kjo ndodhi nuk ishte tjetër, veçse shenja e begatisë që Profeti ynë i Nderuar do ta përfaqësonte përgjatë gjithë jetës së Tij.

Njëherë, në Mekë, bënte jashtëzakonisht shumë vapë dhe qytetin e kishte kapluar edhe një thatësi e madhe. Mekasit që vinin tek Ebu Talibi, i thoshin:

- O Ebu Talib! Bagëtitë tona filluan të ngordhin prej vapës së madhe. Ndërsa fëmijët po dobësohen nga dita në ditë. A nuk është mirë që të dalësh njëherë për të bërë lutjen e shiut si i madhi ynë që je?

Ebu Talibi e pranoi kërkesën e mekasve dhe u drejtua për të shkuar në Qabe duke e marrë me vete nipin e tij, Profetin tonë të Nderuar. Ebu Talibi, ishte tashmë dëshmitar i begatisë që i kishte sjellë Profeti ynë. Ai pati menduar se ardhja e Tij do të sillte medoemos mbarësi. Filloi t'i lutej Allahut që të sillte shi mbi tokë. Në ato çaste Profeti i Njerëzimit ishte mbështjellë me mblojën e Qabes dhe kishte ngritur përpjetë gishtin e dëshmisë. Ebu Talibi nuk ishte gabuar në hamendjen e tij. Pa e mbaruar mirë lutjen, një rrebesh shiu kishte filluar të binte. Njëlloj sikur të ishte dikush që e derdhte me kova.

Ishin ditët kur Krenaria e Njerëzimit kishte mbushur dhjetë vjeç. Profeti donte ta ndihmonte xhaxhanë e Tij dhe iu lut që t'ia jepte Atij delet për t'i ruajtur. Kështu që nuk kishin përse të paguanin një bari. Megjithëse Ebu Talibi ishte plotësisht kundër këtij mendimi, Profeti ynë i Nderuar arriti që ta bindte. Mirëpo, tani ishte Fatimeja ajo që dilte kundër këtij mendimi. Megjithatë Profeti i dashur e bindi edhe atë.

Teksa ditët kalonin në këtë trajtë, Mbreti i Profetëve Paqja qoftë mbi Të! ishte bërë dymbëdhjetë vjeç. Fytyra e tij rrezatonte dritë. Ishte serioz si të ishte i rritur. Në kohë që shokët e Tij luanin duke vrapuar pas lodrash të ndryshme, ai

mendonte për ambientin përreth duke medituar për Krijuesin e Madh të Universit.

Ebu Talibi, i gjendur ngushtë ekonomikisht, vendosi të merrte edhe ai pjesë në karvanin që po shkonte drejt Sirisë. Mbase kështu ai mund ta përmirësonte së paku mirëqenien e familjes, nëse arrinte të bënte atje ndonjë tregti të mirë. Mirëpo atë e mërziste së tepërmi ideja që do t'i duhej të qëndronte larg nipit të tij. Gjithashtu kishte frikë se mos Atij i ndodhte ndonjë gjë e keqe gjatë rrugës, nëse e merrte me vete. Vetëm se Krenaria e Njerëzimit i erdhi pranë xhaxhait të Tij që po bënte përgatitjet e fundit për t'u nisur, dhe i përlotur, i thotë:

- O xhaxha! Me kë po më lë këtu? Ndërkohë që unë nuk kam as nënë e as baba.

Xhaxhai nuk i mbajti dot lotët dhe iu gjegj:

- Në rregull, Muhamedi im. Do të vish edhe Ti me mua. Mos qaj më, të lutem!

Ata u nisën pa kaluar shumë kohë. Më në fund karvani vendosi të bënte një pushim në vendin e quajtur Busra. Ky ishte një vend shumë pranë Sirisë. Një murg i quajtur Bahira po e ndiqte nga larg ardhjen e karvanit. Bahira ishte nga dijetarët e fesë më në zë të kësaj zone. Ai i njihte shumë mirë Librat e Shenjtë.

ATO QË PA MURGU BAHIRA

Murgu Bahira kishte vërë re disa gjëra të pazakonta në këtë karvan, gjëra që nuk i kishte parë asnjëherë më parë. Nga dritarja e manastirit kishte vënë re një re, e cila i ndiqte pa ndërprerje karvanin nga pas. Duhet të ishte dikush tepër i veçantë në këtë karvan.

Kështu, ai i ftoi të gjithë njerëzit e këtij karvani në një gosti. Ua mbushi sofrat me gjithë të mirat dhe kuvenduan bashkarisht. Mirëpo sytë e tij dukeshin që po kërkonin tjetërkënd. Mendonte se personi të cilin ai ishte duke e kërkuar nuk gjendej në mes të të ftuarve. Ndërkohë, edhe kurejshët po mundoheshin të kuptonin arsyen e kësaj gostie, sepse ata kalonin shumë shpesh me karvanë nëpërmjet kësaj rruge, por asnjëherë nuk ishin përballur me diçka të tillë. Më në fund, njëri prej mekasve u ngrit duke iu drejtuar murgut Bahira:

- O Bahira! A ka ndonjë arsye që na e ke shtruar këtë gosti? Ne kemi kaluar shumë shpesh kënde, por nuk kemi hasur asnjëherë në një gosti të këtillë.

- Jo, nuk ka asnjë arsye të veçantë. Ju jeni miqtë e mi. Thjesht desha që t'i prisja miqtë e mi njëherë këtu në manastir, - ia ktheu Bahira.

- Atëherë faleminderit. Ti je me të vërtetë bujar.

- Dua që këtë gosti ta shijojë çdokush prej karvanit tuaj. I ri e i vjetër, skllav e zotëri, prandaj dua të di a jeni të gjithë këtu?

- Po, të gjithë janë këtu, përveç një djali që e kemi lënë të ruajë mallrat. E lamë atë ngaqë ai ishte më i vogli nga të gjithë ne.

- Po t'ju lutesha, a do ta thërrisnit edhe atë këtu?

- Patjetër, - i thanë ata dhe e thirrën Profetin të vinte e të ulej në sofër, së bashku me të tjerët.

Kur e pa Profetin tonë të Nderuar, Murgu Bahira shtangu. Nuk arrinte ta shihte dot prej shkëlqimit që gjendej në fytyrën e Tij. Nuk kishte parë asnjëherë një njeri kaq të bukur. Çdo gjë e kishte ndryshe prej njerëzve të zakonshëm. Ulej ndryshe, hante, fliste dhe shikonte ndryshe. Pas këtyre përshtypjeve, murgu iu afrua Ebu Talibit.

- Çfarë e ke ti këtë fëmijë?

- Është djali im.

- S'ka mundësi që Ai të jetë djali yt. Babai i Tij duhet të ketë vdekur.

- Po, ke të drejtë. Ai nuk është djali im i vërtetë. Ai është nipi im.

- Po të atit çfarë i ka ndodhur?

- Ka vdekur përpara se Ai të lindte.

- Ke thënë të drejtën. Në të ardhmen ky fëmijë do të jetë profeti i fundit. Tani kthehu për andej nga ke ardhur, se, nëse hebrenjtë do të shohin ato që pashë unë, mund të përpiqen që t'i bëjnë keq.

- Po ti nga i di të gjitha këto?

- Karakteristikat e tij janë të shkruara në Librat tanë. Ia pashë me sytë e mi vulën e profetësisë që ka në shpinë. Si edhe dallova një re, e cila i vinte nga pas për t'i bërë hije. Ajo re po vazhdonte ende t'i bënte hije vendit ku kishte qëndruar karvani.

Pas gjithë atyre ç'kishte thënë Bahira, Ebu Talibi i shiti aty për aty të gjitha mallrat. Kështu, ata u kthyen pas për në Mekë, bashkë me Nipin e tij të Bekuar Paqja qoftë mbi Të!

I Dërguari i Allahut, udhëtimin e dytë për në Siri do ta bënte në moshën njëzet e pesë vjeçare. Në kohën që kishte pasuar atë e njihnin të gjithë për drejtësinë dhe fjalën e Tij të drejtë. Mekasit e quanin atë "Muhammed'ul Emin", që do të thoshte "Muhamedi, Më i Besuari". Ai nuk kishte treguar asnjëherë interes ndaj idhujve. Në të kundërt, Ai i urrente ata. Ai kishte një besim të pastër tek Allahu. Në atë kohë nuk gjendej ndonjë të ri të kishte moralin e tij.

UDHËTIMI I DYTË PËR NË SIRI

Ato ditë ishin përhapur se do të nisej një karvan për në Siri, i cili i përkiste një femre tejet të pasur. Hatixheja ishte një grua me moral të lartë. Ajo kërkonte dikë besnik që ta shoqëronte karvanin e saj deri në Siri. Mendoi se zgjedhja më e mirë do të ishte Muhamed'ul Emini. E dinte që Ai ishte njeriu më i drejtë dhe i ndershëm në gjithë Mekën, ndaj i kërkoi që të ishte Ai drejtuesi i karvanit për në Siri.

Krenaria e Njerëzimit e pranoi kërkesën që iu bë. Dëshironte që me të ardhurat që do të fitonte, të lehtësonte sadopak shqetësimin ekonomik të xhaxhait të Tij. Hatixheja ishte shumë e lumtur gjithashtu sepse po e dërgonte karvanin e saj nën drejtimin e njeriut më të drejtë në Mekë. S'kishte dyshimin më të vogël që mallrat do të çoheshin dhe shiteshin të gjitha në Siri. Ajo ia dha skllavin e saj Mejseren me vete, që ta ndihmonte Profetin tonë të Nderuar për çdo gjë që Ai do të kishte nevojë. Kur do të niseshin, ajo i la atij disa porosi:

- Mos i dil kurrë Muhamedit nga fjala. Bëje çfarëdo lloj gjëje që Ai do të kërkojë. Çfarëdolloj gjëje që do të shohësh tek Ai, do të ma shpjegosh kur të kthehesh.

Më në fund ishin nisur, dhe pas tre muajsh udhëtim ata gjendeshin tani në Busra. Murgu Bahira kishte vdekur para ca kohësh. Manastirin tani e drejtonte murgu Nastura. Nastura, atë ditë, po e vështronte karvanin që po vinte prej një rës prej dritareve të manastirit. I tërhoqi vëmendjen dikush që po qëndronte nën hijen e një peme fiku. Kjo ishte një pemë shumë e vjetër dhe thuhej se nën të çlodheshin vetëm profetët. Nastura thirri pranë tij Mejseren, të cilin e njohte që më herët, për të mësuar diçka më shumë.

- Kush është ai që është ulur nën pemën e fikut?

- Ai është një kurejsh nga Meka.

Murgu Nastura, u krodh në mendime, dhe e pyeti përsëri:

- Në atë pemë nuk ka qëndruar askush deri më tani, përveç profetëve. A i ka ai sytë pak si të kuq?

- Po, i ka.

- Atëherë më dëgjo me kujdes. Ai është një profet. Madje i fundit i profetëve.

Kjo bisedë e emocionoi jashtë mase Mejseren. Nuk po e mbante dot veten. Nuk e ndante shikimin e tij prej Krenarisë së Njerëzimit. Me të vërtetë që tani ai kishte shumë gjëra për t'i treguar Hatixhesë kur të kthehej.

Pasi tregtia mbaroi, karvani u nis për t'u kthyer në Mekë. Ata kishin bërë një tregti mjaft të mirë. As Hatixheja nuk e maste dot se sa shumë kishte fituar prej kësaj tregtie. Tek po dilnin prej Busrës, dy engjëj në trajtën e dy reve të bardha, i bënë hije Profetit tonë të Nderuar, Krenarisë së Njerëzimit Paqja qoftë mbi Të!. Mejsereja fërkonte sytë prej çudisë. Jo, ai nuk po shikonte asgjë të gabuar. Dy engjëj po i bënë hije Më Besnikut.

Kjo gjendje zgjati po aq sa zgjati edhe udhëtimi. Mejsereja mezi duronte që të shkonte e t'ia tregonte Hatixhesë të gjitha ato çfarë i kishin zënë sytë. Më në fund karvani i ishte afruar Mekës. Njerëzit filluan të dilnin në kodra për të pritur karvanin. Hatixheja, gjithashtu po ndiqte me sy rrugëtimin e karvanit. Edhe ajo i kishte parë engjëjt që rrinin mbi kryet e Profetit, e pastaj u kishte thënë grave:

- Shikoni, shikoni! Dy engjëj po i bëjnë hije Muhamedit.

Profeti ynë i Nderuar i kishte përfutur një fitim shumë të madh Hatixhesë me tregtinë që kishin bërë. Sapo u largua Profeti ynë i Nderuar, Hatixheja thirri Mejseren menjëherë pranë vetes për ta pyetur:

- Çfarë pe? Çfarë përjetove? Më trego!

Kështu që ai filloi t'i tregonte një-për-një të gjitha ato që kishte parë gjatë rrugës. Ia transmetoi asaj fjalët e murgut Nastura pa harruar asnjë detaj. Ai i tregoi asaj se si kishte parë dy engjëj që i bënë hije Profetit tonë të Dashur përgjatë gjithë udhëtimit.

Këto të gjitha e kishin emocionuar shumë Hatixhenë, prandaj u nis menjëherë për të shkuar tek një djalë i xhaxhait të saj, Uaraka bin Neufeli, i cili ishte një dijetar i krishterë, për t'u këshilluar me të. Ia transmetoi atij të gjitha ato që kishte dëgjuar. Uarakaja ishte mjaft i ditur. Ai i ktheu Hatixhesë përgjigje me këto fjalë:

- Nëse këto që më thua janë të vërteta, Muhamedi është një profet. Në fakt, unë po e lexoja në një nga Librat tanë se shumë shpejt një profet do të vijë.

Pas këtyre fjalëve, Hatixhesë iu shtua akoma edhe më shumë interesimi që ajo kishte për Profetin tonë. Dëshironte pa fund që të ishte më e afërt me këtë njeri të bekuar, i cili ishte përcaktuar prej sihariqesh të shumta që të ishte profeti fundit.

MARTESA E PROFETIT TONË TË DASHUR

Nëna jonë Hatixheja kishte qenë dëshmuesja e shumë mrekullive lidhur me Profetin tonë Paqja qoftë mbi Të!. Ajo kishte gjetur mundësi për ta njohur akoma edhe më shumë nga afër, duke e vendosur Atë si prijës të karvanit, të cilin ajo dërgoi për në Siri. Hatixheja dinte gjithashtu edhe sihariqin që ishte dhënë për Të. Madje e dinte se afrimi i vetëm më i madh me Të do të ishte martesë me Të. Prandaj ajo kërkoi që të martohej me Mbretin e Profetëve, Profetin Muhamed Paqja qoftë mbi Të!, Përmendore e Drejtësisë, Besnikërisë dhe Moralit të lartë. Këtë dëshirë ajo ia tregoi fillimisht vetëm shoqes së saj më të ngushtë, Nefises. Donte që ajo të shkonte e ta fliste këtë çështje me Muhamed Besnikun.

Nefisja, një ditë, pa kaluar shumë kohë, u nis për të folur me Profetin tonë të Dashur. Ajo e nisi bisedën e saj me Profetin me këtë pyetje:

- O Muhamed! Ti, përse nuk martohej?

- Nuk kam pasuri të mjaftueshme për t'u martuar, - iu përgjigj Profeti.

Në mes tyre u zhvillua edhe një bisedë e tillë:

- A e pranon ti nëse t'i gjejnë paratë, madje edhe nëse një grua e pasur, e ndershme dhe e bukur të ofron ty që të martohej me të?

- Kush është ajo?

- Hatixheja, e bija e Huvejlidit.

- Si mund të realizohet diçka e tillë?

- Mos u merakos, atë e zgjidh unë.

- Nëse është kështu, atëherë unë do të bëj ashtu si të më thuash ti.

Hatixheja e nderuar, e cila ishte një grua e ve, ishte tejet e pasur. Shumë njerëz të ndershëm e të pasur i kishin propozuar asaj për martesë, por ajo nuk kishte pranuar asnjërin prej tyre. Njerëzit përreth kishin filluar të mendonin se ajo nuk dëshironte më të martohej.

Nefisja ia transmetoi menjëherë Hatixhesë lajmin se ky mendim i kishte pëlqyer edhe Profetin tonë. Hatixheja ishte lumturuar pa masë. Më vonë ajo do t'i dërgonte Profetin tonë të nderuar këto fjalë: "Unë dua të martohej me ty, se ti je i drejtë dhe me një karakter të mrekullueshëm." Ajo donte jashtë mase të martohej me Profetin tonë të Dashur sepse ajo e dinte që Ai, një ditë, do të ishte profet. Duhej të ishte pranë Tij për t'i shërbyer dhe për ta ndihmuar duke e mbështetur në kauzën e Tij.

Profeti ynë i Nderuar, i gëzuar prej këtij lajmi, shkoi menjëherë t'ia tregonte xhaxhait të Tij, Ebu Talibit. Ebu Talibi u gëzua pa masë prej këtij sihariqi.

Pa u humbur kohë, prej të mëdhenjve të familjeve u kërkua dora e Hatixhesë. Ata e pranuan kërkesën, prandaj Profeti ynë dhe Hatixheja u martuan brenda një kohë të shkurtër. Në ato ditë që u martuan, Krenaria e Njerëzimit ishte njëzet e pesë vjeç, ndërsa Hatixheja e nderuar ishte dyzet vjeçe.

Hatixheja ishte më e madhe në moshë se Profeti. Ajo nuk i tha Atij asnjëherë qoftë edhe një fjalë të vetme që ta mërzhiste. Nuk tregoi as mungesën më të vogël të respektit. Ajo e donte shumë Profetin, por edhe Profeti e donte atë jashtëzakonisht shumë. Zaten, shtatë prej tetë fëmijëve të Profetit tonë të Nderuar do të lindnin prej kësaj martese të bekuar.

PROFETI I NDERUAR KUJDESET PËR ALIUN

Vitet kalonin shumë shpejt. Varfëria e xhaxhait të Profetit, Ebu Talibit, vazhdonte të përkeqësohej. Profeti ynë i Nderuar e ndihmonte mesa mundej të ungjin. Ndihamat që Ai dërgonte e gëzonin së tepërmi Ebu Talibin dhe fëmijët e tij. Me dëshirën për t'i dhënë një ndihmë më të madhe, Profeti ynë i Nderuar shkoi të takohej me xhaxhain e Tij të madh, Abazin. Ai i tha:

- Ti e di se ç'është duke hequr xhaxhai im dhe vëllai yt bashkë me familjen e tij. Gjendja ime dhe e jotja është shumë më e mirë. Si thua sikur t'u marrim ne disa prej fëmijëve të tyre për t'i rritur në shtëpitë tona?

- Shumë mirë e ke menduar. Edhe mua po më pëlqen mendimi yt, - ia aprovoi ai mendimin Nipit të tij të Dashur.

Me të përfunduar bisedën, Profeti ynë i Nderuar e mori xhaxhanë e Tij, Abazin për të shkuar pranë Ebu Talibit. Ebu Talibi shihte fëmijët e tij teksa vëllai i tij i madh Abazi fliste.

Profeti ynë i Nderuar donte që Aliu, i cili ishte ende fëmijë, të rrinte me Të. Ebu Talibi e pranoi kërkesën e Tij me kënaqësi. Ndërsa xhaxha Abazi mori vëllanë e madh të Aliut, Xhaferin. Kur ndodhi kjo, Profeti ynë i Dashur ishte tridhjetë e gjashtë vjeç. Aliu do të kishte nderin të qëndronte pranë Profetit tonë që prej fëmijërisë së tij.

Në vazhdimësinë e jetës kishte shumë gjëra që e shqetësonin së tepërmi Profetin tonë. Imoraliteti kishte zënë vend thellë tek njerëzit. Alkooli, kumari dhe fajdeja ishin kthyer në gjëra të zakonshme. Femrave nuk u njihej asnjë vlerë. Ato shiteshin dhe bliheshin në treg sikur të ishin mall për t'u tregtuar. Fëmijët vajza shiheshin si ogurzeza, madje i varrosnin ato për së gjalli.

Ndaheshin njerëzit në skllever, robër dhe klasë e lartë, megjithëse kur lindnin nuk kishin kurrfarë dallimi. Nuk kishte njeri që të mos i bëhej padrejtësi. Hapeshin luftëra për gjëra nga më të voglat, ndonëse në to vdisnin shumë njerëz. Shumica e njerëzve ishin mashtrues. Njerëzit që nuk gënjenin ishin të paktë. Sikur të mos mjaftonin të tëra këto, njerëzit arrinin të adhuronin idhuj të cilët i kishin bërë me duart e tyre.

Të gjitha këto e mërznin shumë Krenarinë e Njerëzimit. Vazhdimisht Ai mendonte rrugëzgjdhje të ndryshme për këto probleme të qenësishme. Teksa po mendonte se si do t'i vejë halli këtyre njerëzve, dëgjoi një zë që i tha: "O Muhamed!"

Nuk kishte asnjë shenjë se prej nga vinte ky zë. Krenaria e Njerëzimit e dëgjoi shumë herë këtë zë, në shumë vende të ndryshme. Ndonjëherë Atij i

shfaqej përpara edhe ndonjë dritë sylëbyrëse. Kjo ngjarje u përsërit në të njëjtën mënyrë përgjatë një viti të plotë.

Ndërkohë që Krenaria e Njerëzimit kishte mbushur tridhjetë e nëntë vjeç.

SHPELLA HIRA

Mosha e Profetit po i afrohej të dyzetave. Ndonjëherë shihte një dritë të bardhë përpara vetes, ndonjëherë dëgjonte një zë tek i drejtohej Atij. Nuk kishte shumë që kishte mbaruar përsëritja e këtyre ngjarjeve të pazakonta, kur Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të! filloi të shihte shpesh ëndrra. Natën, në një gjendje as zgjuar dhe as në gjumë, Atij i tregoheshin punët që do të bënte gjatë ditës. Ai shihte se si të gjitha ato çfarë kishte parë në ëndërr i ndodhnin me të vërtetë gjatë ditës.

Këto ëndrra zgjatën plot gjashtë muaj. Ndërkohë, Profeti Muhamed po mundohej të kuptonte sekretin e këtyre dukurive të pazakonta që po përjetonte. Sakaq Ai nuk reshtte kurrë së menduari dhe për Krijuesin e Universit dhe qëllimin e krijimit të njerëzve. Për të menduar më qetazi për këto tema, Ai vendosi të largohej nga njerëzit drejt një vendi të vetmuar.

Ai kishte një zakon të vjetër, të cilin kishte vite të tëra që e ndiqte. Ai e kalonte muajin e Ramazanit çdo vit në shpellën Hira, që gjendet në majën e Malit të Dritës. Aty mendonte për Allahun e Madh duke i bërë Atij adhurimet e nevojshme sipas fesë së Profet Ibrahimit.

Edhe tani që mbushi dyzet vjeç, Ai do të shkonte përsëri në shpellën Hira për ta kaluar atje muajin e bekuar të Ramazanit. Nëna jonë, Hatixheja, i kishte përgatitur ushqime dhe rroba që Ai t'i kishte me vete. Hira, prej Mekës ishte dy orë larg në këmbë. Koha ishte e nxehtë dhe rruga e vështirë. Mirëpo Profeti ynë as që trembej fare prej tyre. Ai mendonte veç për Allahun. Më në fund mbërriti në shpellë.

Hyrja e shpellës shikonte për nga Qabeja. Ishte e një gjatësie dhe madhësie sa për të hyrë një njeri pa u përkulur. Profeti ynë kryente papushim veç adhurime në atë shpellë. Nënë Hatixheja e vizitonte Atë përditë, i sillte për të ngrënë dhe e pyeste në kishte qenë mirë.

Ishte agimi i ditës së shtatëmbëdhjetë të muajit të Ramazanit. Ishte ditë e hënë. Përreth mbizotëronte një qetësi. Thua se çdo gjë po priste atë çfarë do t'i thuhej Mbretit të Profetëve. Në shpellë erdhi engjëlli i kumtit të Allahut, Xhebraili, në trajtën e një njeriu të bukur. Çdo cep ishte mbushur me një shkëlqim dhe aroma të mrekullueshme. Pasi e përshëndeti Profetin tonë, Xhebraili e përqafoi Atë shumë fort dhe e lëshoi. Me një zë të fortë dhe duke buzëqeshur, i tha Profetit:

- Lexo!

Profeti ynë ishte emocionuar shumë prej kësaj gjendjeje.

- Unë nuk di të lexoj, iu përgjigj Krenaria e Njerëzimit Paqja qoftë mbi Të!, i zhytur i tëri në habi dhe frikë.

Xhebraili alejhiselam buzëqeshi, e përqafoi Atë sërish fort dhe i tha përsëri:

- Lexo!

Pasi ia përsëriti të njëjtën përgjigje për herë të dytë, engjëlli e përsëriti veprimin e tij edhe njëherë, derisa Profeti e pyeti se çfarë të lexonte.

Mandej, engjëlli Xhebrail i lexoi Të Dërguarit të Allahut ajetet e para të sures *Alak*:

- Lexo! Lexo me emrin e Zotit tënd, i Cili krijoi (gjithçka)! E krijoi njeriun nga një droçkë gjaku. Lexo! Se Zoti yt është më Bujari, i Cili me anë të penës ia mësoi, ia mësoi njeriut ato që nuk i dinte.

Profeti ynë i Nderuar i përsëriti me emocion këto ajete. Ajetet sapo i ishin ngulitur thellë në zemër dhe gjuhë, tek Xhebraili u zhduk.

Krenaria e Njerëzimit po mundohej të kuptonte se ç'ishte ajo që i kishte ngjarë. Zemra sak do t'i ndalte fare prej emocionit. Doli menjëherë prej shpellës duke vrapuar drejt shtëpisë. Çdo gjë në rrugë e përshëndeste atë, "Përshëndetje të paqta Ty, o i Dërguar i Allahut!". Më në fund, i kapluar kokë e këmbë prej emocioneve të papërshkrueshme, Profeti mbërriti në shtëpi.

Me të hyrë brenda Ai i kërkoi nënë Hatixhesë që ta mbulonte. Nëna jonë, Hatixheja e pati përkapur menjëherë se kishte diç të pazakontë. Megjithatë e shtriu dhe e mbuloi të Tërin pa i bërë asnjë pyetje. Priti gjithë merak derisa i Shoqi të çohet. Profeti Muhamed, i cili u ngrit pas pak, zuri t'ia tregonte një për një gruas së Tij të gjitha ato që i kishin ngjarë në shpellë. E më pas i kishte thënë:

- Kam frikë o Hatixhe.

Nënë Hatixheja u ul pranë të Dërguarit me një buzëqeshje të ëmbël në fytyrë duke i thënë këto fjalë:

- Aspak mos u tremb dhe mos u shqetëso. Mos u mërzit. Allahu kurrë nuk e turpëron një rob si Ti. Unë e di që Ti thua veç të drejtën. Tregon një kujdes të veçantë për të afërmit dhe e përmbush pa asnjë mangësi çdo lloj amaneti që të lënë të tjerët. I ndihmon të varfrit dhe i bën mirë familjes tënde. Unë kam besimin se Ti do të bëhesh Profeti i këtij populli.

Saora vendosën që t'ia pyesnin dikujt tjetër kuptimin e këtyre ndodhëve të pazakonta. Me këtë mendim ata shkuan fillimisht tek Uarakaja, kushëriri i nënë Hatixhesë. Sepse Uarakaja ishte një nga njohësit më të mirë të fesë atë kohë.

Ishte nga njerëzit e ditur, të cilët e kishin lexuar Teuratin, por edhe Ungjillin. Uarakaja ishte plakur shumë. Tashmë e kishte humbur shikimin. Ai e dëgjoi Krenarinë e Njerëzimit nga fillimi deri në fund pa e ndërprerë. Teksa e dëgjonte, fytyra i ndërronte ngjyrë prej ndikimit. Kur Profeti ynë mbaroi së foluri, ai hapi duart dhe tha:

- Ai që ke parë Ti është engjëlli që Allahu i dërgoi Profetit Musa. Ai është engjëlli që zbret fjalën e Allahut në tokë. Ai është Xhebraili alejhiselam. Ndërsa Ti, Ti je Profeti i këtij populli. Ah, sikur të jetoja edhe unë në ato ditë që Ti do ta thërrasësh këtë popull në fenë Tënde e të të ndihmoja me gjithë përkushtimin tim.

Uarakaja, njohës i mirë i Librave të shenjtë, e dinte se në atë periudhë kohe do të vinte një profet. Pas atyre që i ishin rrëfyer, ai e pati kuptuar se ky profet ishte Muhamedi Paqja qoftë mbi të!, të cilin tashmë e kishte përballë.

Dyzet ditë pas zbritjes së parë të fjalës së shenjtë, teksa po kthehej për në shtëpi, Profeti dëgjoi një zë që vinte prej qiellit. Ngriti kokën e Tij të bekuar për të parë drejt qiellit. Atje pa Xhebrailin alejhiselam, i cili ishte ulur në një fron. Nga frika iu prenë këmbët. Ishte frikësuar jashtëzakonisht shumë. Shkoi menjëherë në shtëpi dhe kërkoi që ta mbulonin menjëherë.

Teksa Profeti ishte mbështjellë me mblojë, Allahu iu drejtua:

- “O Profet i mbuluar në mblojën e vet! Çohu dhe paralajmëroji njerëzit! Dhe madhëroje Zotin tënd! Rrobat mbaji të pastra! Vazhdo pa adhuruar asnjë idhull!”

Pas kësaj ndodhie, ajetet vazhduan të zbrisnin derisa Kurani të plotësohej.

BESIMTARËT E PARË

Profeti i Dy Botëve pas këtyre ajeteve ishte ngarkuar me detyrën për të paralajmëruar të gjithë njerëzit që jetonin në botë. Allahu i Madh kishte zgjedhur si fe Islamin, si profet Muhamedin e Nderuar Paqja qoftë mbi Të!

Profeti ynë i Dashur ia tregoi fillimisht nënë Hatixhesë urdhrat që i kishin ardhur prej Allahut. Ai i kërkoi asaj që të besonte në profetësinë e Tij. Nëna jonë Hatixheja e pranoi këtë kërkesë pa pasur as lëkundjen më të vogël. Kështu ajo kishte nderin të ishte njeriu i parë që i besoi Profetit Muhamed.

Profeti Muhamed u gëzua jashtëzakonisht shumë që gruaja e Tij kishte besuar. Një ditë tjetër, teksa po kthehej nga Hira, Profeti Muhamed pa sërish Xhebrailin alejhiselam, në trajtën e një njeriu të veshur bukur. Xhebraili alejhiselam goditi tokën me thembër, e nga vendi ku ai goditi filloi të dilte ujë. Xhebraili me këtë ujë mori abdes. Pas Tij, prej të njëjtit ujë mori abdes edhe Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të!. Mandej Xhebraili alejhiselam i priu Profetit tonë të Nderuar dy rekate namaz. Pasi u ndanë, Ai i tha Profetit këto fjalë:

- O Muhamed! Këtëj e tutje merr abdes siç ta mësova unë. Edhe namazin fale ashtu siç ta mësova unë.

Profeti ynë i Nderuar kur shkoi në shtëpi, ia mësoi nënës sonë Hatixhesë abdesin dhe namazin. Paskëtaj ata falën dy rekate namaz. Kështu që njeriu i parë që do të falte namaz pas Profetit Muhamed do të ishte nëna jonë Hatixheja.

Ky abdes dhe namaz ishte i njëjtë me abdesin që marrim dhe namazin që falim ne. Një ditë, ata i pa Aliu tek faleshin. I ndoqi ata me kureshtje derisa mbaruan. Kur mbaruan, ai iu drejtua Profetit të Njerëzimit me këto fjalë:

- Ç'është kjo që bëtë ju?

- O Ali! Kjo është feja që ka zgjedhur e që pëlqen Allahu. Unë të ftoj ty të besosh në Allahun që është një. Si edhe të ndaloj të adhurosh idhujt, të cilët nuk përbëjnë asnjë lloj vlere apo dëmi për ty.

Aliu i vogël ishte habitur prej këtij këshillimi. Kërkoi pak kohë për t'u menduar. Ditën tjetër në mëngjes ai shkoi te Profeti për t'i treguar se ai i kishte besuar. Besimi i Aliut, i cili ishte vetëm dhjetë vjeç atëherë, e gëzoi pa masë Profetin tonë të Nderuar. Tanimë ata ishin tre. Profeti Muhamed, gruaja e tij e dashur dhe i biri i xhaxhait.

Në atë kohë ishte e pamundur të flisje për një fe të re. Sepse njerëzit u besonin idhujve dhe zjarrit. Të thoshe në atë kohë se Allahu ishte një dhe se Ai kishte fenë e Tij, do të thoshte të merrje parasysh edhe vdekjen madje.

Prandaj i Dërguari i Allahut filloi ta shpjegonte fshehtazi fenë e Islamit. Megjithë përpjekjen e madhe të besimtarëve për t'u ruajtur, idhujtarët e mësuan se Muhamedi ishte ngarkuar me detyrën e profetësisë.

Reagimi i idhujtarëve ndaj këtij lajmi ishte shumë i ashpër. Kjo ishte diçka krejt e pamundur për ta. Mos vallë njerëzit do ta linin adhurimin ndaj idhujve e do t'i besonin veç një Zoti të vetëm? Andaj ata filluan të flisnin gjëra të paqena për Profetin Muhamed Paqja qoftë mbi Të!. Ata nuk i besonin Atij.

Mosbesimi i vetë popullit të Tij e mërziste jashtë mase Profetin tonë të Dashur. Ç'është më e tmerrshme, disa prej tyre thonin se Ai ishte çmendur, ose se Ai ishte një poet. Megjithëse askush nuk kishte qenë dëshmitar i ndonjë fjale të rreme të dalë nga goja e Profetit Muhamed.

EBU BEKRI BESON

Ebu Bekri ishte shoku më i ngushtë i Profetit Muhamed. Ata kishin shkuar shumë herë bashkë si shoqërues të karvanëve që shkonin jashtë Mekës për të bërë tregti. Në vitet e rinisë ata kishin shkuar bashkë në Siri. Në atë kohë ai kishte qenë veç një djalosh tetëmbëdhjetë vjeçar. Në një prej netëve që gjendej në Siri, ai pa një ëndërr.

Në ëndërr ai pa një hënë që zbriste drejt Mekës. Kjo hënë copëtohej dhe copat e saj shpërndaheshin nëpër shtëpitë e mekasve. Mandej copëzat bashkoheshin dhe shkonin në shtëpinë e tij. Ebu Bekri, i emocionuar shumë prej kësaj ëndrre, ia tregoi atë murgut Bahira, i cili ishte një dijetar i krishterë. Bahira ia ktheu:

- Nga cili qytet ke ardhur? - e pyeti ai.
- Vij prej Mekës, - ia ktheu Ebu Bekri.
- Nga çfarë fisi je në Mekë? Nga cila familje?
- Nga fisi i kurejshëve.
- Mirë. Me ç'punë merresh.
- Jam tregtar.

- Nëse Allahu e nxjerr të vërtetë ëndrrën tënde, nga fisi yt do të dalë një profet. Sa të jetë gjallë Ai, ti do t'i shërbesh shumë Atij. Kur të vdesë, ti do të bëhesh mëkëmbësi i Tij.

Ebu Bekri nuk i tregoi askujt këto që dëgjoji duke i ruajtur si një sekret tepër të fshehtë. Sapo mbaroi punët që kishte, u kthye për në Mekë.

Kishin kaluar plot njëzet vjet që prej asaj ëndrre. Ndërkohë Ebu Bekri nuk ia kishte treguar askujt ëndrrën që kishte parë dhe fjalët e murgut Bahira.

Sapo ishte kthyer nga Siria, ku kishte qenë për të bërë tregti. Iku pranë shokëve të tij për t'i pyetur:

- A ka ndodhur ndonjë gjë e re në Mekë gjatë kohës që unë nuk kam qenë?

- Po, Ebu Bekr! Ka ndodhur diçka e re. Një e re shumë e tmerrshme. Muhamedi, shoku yt i ngushtë, thotë se është profet. Sipas tij, këtej e tutje do të hiqkemi dorë prej adhurimit të idhujve për t'i kryer adhurime veç një Zoti të vetëm. Nëse nuk do të kishte qenë për ty, do ta kishim zgjidhur që me kohë këtë problem. Të pritëm ty, se menduam se ti mund t'ia ndryshosh mendimin, - i thanë ata.

Ebu Bekri kishte qenë gjithnjë një shok i sinqertë me Profetin tonë të Dashur që prej fëmijërisë së tij. Nuk e kishte dëgjuar kurrë Atë të gënjente. Si edhe e dinte mirë se sa i besueshëm dhe fjalëdrejtë që ishte Ai. Vendosi të shkonte e ta takonte Profetin duke menduar se “Një njeri që nuk ka gënjyer kurrë gjatë jetës, nuk ka mundësi të gënjejë në emër të Allahut.”. Mbi të gjitha, ngaqë kishte shumë kohë që nuk e kishte takuar, atë e kishte marrë shumë malli. Teksa po ecte, në rrugë u ndesh me Profetin Muhamed. Ishte Profeti ynë ai që foli i pari:

- Për ku je nisur kështu o Ebu Bekr?

- Po vija për tek ty o Muhamed. Po ti, për ku je nisur?

- Edhe unë për te ty po vija.

- O miku im. Të afërmit e mi më lajmëruan për diçka të re që kishte të bënte me Ty. A janë ato të vërteta?

- Ç'të thanë ata, o Ebu Bekr?

- O Muhamed! Thonë që ke dalë nga feja e të parëve tanë. Nuk iu përulesh idhujve. Thonë se ke prurë një fe të re, e se je shpallur profet i kësaj feje. A janë të gjitha këto, të vërteta? - e pyeti ai.

Profeti ynë i Dashur buzëqeshi. Mandej iu përgjigj:

- O Ebu Bekr! Unë jam i Dërguari i Allahut, që është dërguar për ty dhe për tërë Njerëzimin. Po i thërras njerëzit që të besojnë në Zotin, që është një. Edhe ti duhet të besosh.

- Patjetër, por a ke Ti prova për këto që je duke folur?

- Po. Kam ëndrrën që ke parë ti kur ishe në Siri, për të cilën shkove të merrje komentimin e murgut Bahira, - ia ktheu përgjigjen Profeti ynë i Nderuar.

Në atë kohë, Ebu Bekrit iu bë sikur t'i kishte rënë një rrufe mbi krye. Iu kujtua ëndrra që kishte parë para shumë vitesh bashkë me komentimin e saj. Para së gjithash ai nuk e kishte folur atë me askënd. Zaten ai e njihte Mbretin e Universitetit që prej fëmijërisë, andaj i besonte Atij për çfarëdo gjëje. Besoi menjëherë pa kurrfarë lëkundjeje. Ky ishte një nga çastet më të lumtura të jetës së Profetit Muhamed Paqja qoftë mbi Të!

Numri i besimtarëve sa vinte e shtohet falë vullnetit të paepur të Ebu Bekrit. Tashmë, në Mekë nuk kishte ngelur askush pa dëgjuar mbi të rejtat. Kjo gjendje filloi t'i shqetësonte mjaft mosbesimtarët. Më në fund, ata morën vendimin për ta vlarë Të Dërguarin e Allahut. Mirëpo kush do ta merrte përsipër? Si do ta bënte?

PLANET PËR TA VRARË PROFETIN MUHAMED

Dikush që rrinte urtë në një qoshe nuk kishte folur fare gjatë gjithë mbledhjes. Ky ishte një njeri që bënte mundje me devetë dhe dilte për të gjuajtur luanë. Ishte një hero i vërtetë. Askush nuk mund të guxonte të përballej me shpatë kundër tij. Ai ishte i gjatë, i fortë dhe një luftëtar i vërtetë. Ai, me zërin e tij të trashë, tha:

- Unë. E bëj unë këtë punë. Ia tregoj unë Atij fenë e re dhe të folurin si të dojë për idhujt tanë.

- Po, me të vërtetë që më trimi ndër ne ti je, - i thanë atij gjithë mosbesimtarët me një gojë. - Vetëm ti mund ta kryesh këtë punë.

Ky njeri që vendosi për të vrarë Profetin Muhamed ishte Omer bin Hatabi. Përgatiti shpatën dhe u drejtua për nga shtëpia e Profetit. Mirëpo në rrugë ai u takua me Nuajm bin Abdullahun, i cili ishte besimtar, por që nuk e kishte shpallur haptazi besimin e tij. Nuajmi e pyeti:

- O Omer, për ku je nisur me këta hapa kaq të rëndë?

- Për të vrarë atë Muhamedin që thotë se ka sjellë një fe të re. Lëre që edhe na ka sharë zotat tanë. Thënka se ata nuk paskan asnjë lloj vlere.

- Për mendimin tim bën mirë sikur të rregullosh njëherë tët motër. Me sa kam dëgjuar, edhe jot motër, Fatimeja, bashkë me të shoqin, janë nga besimtarët e Tij.

- Me të vërtetë e ke ti? Ta dish se, po më pate gënjyer, do të të vras!

Ky sahab, që ishte takuar me Omerin, si fillim kishte dashur që të fitonte pakëz kohë për të lajmëruar Profetin për rrezikun që i kanosej. Ndërsa Omeri ndërroi rrugë për të shkuar njëherë në shtëpinë e së motrës, Nuajmi shkoi për t'i treguar Profetit ato çfarë i kishin parë sytë.

Omeri shkoi në shtëpinë e së motrës me një frymë. Filloi të dëgjonte një zë të veçantë. Këta zëra nuk ngjanin aspak, as me poezi e as me ndonjë gjë tjetër. Duke mos duruar më, Omeri e shpërtheu derën dhe hyri brenda:

- Domethënë, ju jeni kthyer në fenë që ka sjellë Muhamedi? - i pyeti ai i nevrikosur.

Ai e mori përsëri fjalën sepse nga Fatimeja dhe i shoqi nuk dëgjohej asnjë zë:

- Di unë si t'ju sjell ju në vijë! – bërtiti ai me zë të lartë.

Mandej i rrahu të dy shumë keq. Fatimeja, e cila kishte ngelur pa fuqi përtokë, bërtiti prej besimit që buronte prej zemre:

- Po, ne i besuam fesë së re. Besuam se njeriut nuk mund t'i vijë asnjë e mirë prej idhujve që i ka bërë me duart e veta. I besuam Allahut që është një. Besojmë gjithashtu se Muhamedi është i Dërguari i Allahut. Tashmë edhe sikur të na vrasësh, ne prapë nuk do të ndërrojmë rrugë.

Ky qëndrim këmbëngulës i së motrës dhe kunatit e kishte prekur shumë Omerin. Seç ndjeu një si zbutje në zemrën e tij. Prandaj i pyeti ata me një zë të butë:

- Çfarë ishte ajo që po lexonit pak më parë?

Ato që lexoheshin ishin ajetet e Kuranit. Ajo që i lexonte ishte Fatimeja bashkë me Hababin, i cili kishte ardhur për t'i shpjeguar burrit të saj Islamin. Hababi po rrinte i fshehur në një qoshe që prej çastit që Omeri kishte shpërthyer derën. Ai e kuptoi prej zërit të Omerit, që ai dëshironte me të vërtetë t'i dëgjonte ato ajete. Hababi doli menjëherë prej qoshes ku ishte strukur dhe tha:

- Ato janë ajetet e Kuranit që i kanë zbritur Të Dërguarit të Allahut, o Omer.

Omeri po e shikonte i habitur Hababin.

- Po ti kush je?

- Unë jam Hababi. Kam ardhur për t'i mësuar motrës dhe kunatit tënd Kuranin.

- A m'i jep edhe mua ato ajetet, se dua t'i lexoj? - e pyeti Omeri.

- Mirë, por ti nuk ke abdes. Kuranin nuk mund ta lexojnë ata që nuk kanë abdes.

Omeri mori abdes për të lexuar Kuran. Ai filloi t'i lexonte ajetet një e nga një e me një kujdes të madh. Pas çdo ajeti që mbaronte së lexuari ai fillonte të mendohej. Mandej Omerit iu zbut zemra dhe deshi që të ishte edhe ai një besimtar. Pastaj iu kthye Hababit:

- A do të më çosh tek Ai?

Kështu, të dy tok, ata u nisën për të shkuar pranë Profetit tonë të Nderuar. Por këtë herë jo për ta vlarë, por për t'i shpallur Atij besim.

Hababi ishte bërë me krahë prej gëzimit, ngaqë po shkonin bashkë me Omerin për tek Profeti. Ktheu edhe njëherë kokën për t'i buzëqeshur Fatimesë me të shoqin, pastaj nxitoi për të arritur Omerin. Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi Të! donte shumë që Omeri të besonte. Sepse ai ishte një njeri i fortë, që i dëgjohej fjala në të gjithë Mekën. Nëse do të besonte, vetëbesimi i myslimanëve do të forcohej mjaft, kështu që edhe vuajtjet që i shkaktoheshin

muslimanëve do të pakësoheshin. Më në fund mbërritën tek Profeti dhe Omeri i shpalli besimin e tij. Me t'u ndarë prej Profetit ai shkoi për të bërë një shëtitje rreth Qabes. Mosbesimtarët u habitën shumë kur e panë. “Tani e kemi akoma më të vështirë. Omeri paska kaluar në anën e tyre.”, thanë ata të pikëlluar.

Pas shpalljes së besimit prej Omerit të nderuar, numri i muslimanëve kishte arritur dyzetën. Pas kësaj, Islami nuk do të ishte më i fshehtë, por do të shpjegohej hapur. Kjo ishte një përpjekje e ngjashme me hapjen e një pusi me majën e një gjilpëre. Profeti ynë i Nderuar Paqja qoftë mbi Të! bashkë me këta njerëz do të punonin me durim ditë e natë për shpëtimin e gjithë njerëzimit.

QËNDRIMI NË MEKË PO BËHEJ I VËSHTIRË

Myslimanët ishin në një gjendje shumë të vështirë. Kishin rrezikun që të dilnin shëndoshë e mirë në mëngjes e të mos ktheheshin dot gjallë në mbrëmje në shtëpitë e tyre. Tashmë ishte diçka e zakonshme që myslimanët të ofendoheshin gjithandej. Torturat më të ashpra ishin për ta. Disa do të torturoheshin madje edhe prej nënës dhe babait të vet.

Deri më tani kushedi sa vetëve u ishin thyer kërbacët në kurriz. Sa prej tyre ishin propozur në rërën e nxehtë për t'u lënë pa ujë e pa bukë më pas. Madje edhe duke iu hedhur shkëmbinj të mëdhenj mbi trupat e tyre. Disa vendoseshin me shpinë ndaj zjarrit duke u lënë ashtu derisa të shuhej zjarri. Sa e sa veta ishin lidhur nga të afërmit për t'u rrahur me shufra derisa ato të thyheshin. Megjithëkëtë, askush nuk ishte kthyer prej besimit të tij.

Kur gjendja u përkeqësua akoma edhe shumë, Profeti i Nderuar Paqja qoftë mbi Të! deshi që një pjesë e myslimanëve të mërgonin për në Etiopi. Mirëpo mekasit nuk do t'i linin të qetë as këta mërgimtarë. I ndoqën nga pas për t'i penguar. Mirëpo kur mbërritën në breg të detit, panë se myslimanët tashmë ishin larguar. Atëherë u kthyen duarbosh për në Mekë. Filluan të shqetësoheshin se ata që kishin ikur për në Etiopi mund të fillonin të shpjegonin Islamin edhe atje. Prandaj filluan të thurnin plane për t'i kthyer pas myslimanët e larguar.

Myslimanët që shkuan në Etiopi filluan ta jetonin Islamin lirshëm. Mirëpo vuajtjet për ata që kishin lënë pas do të ishin akoma edhe më të rënda. Myslimanëve të mbetur në Mekë iu vendos një bojkot, andaj myslimanët e mbetur në Mekë u detyruan të jetojnë me çadra në vende të hapura, diku jashtë Mekës. Askush nuk bënte tregti me ta. As vajza nuk merrnin e jepnin. E gjithë pasuria e nënë Hatixhesë u harxhua pikërisht në kohën e këtij bojkoti. Ajo e pati harxhuar të tërë pasurinë e saj në rrugën e Profetit.

Sapo kishte mbaruar bojkoti ndaj myslimanëve, kur një tjetër fatkeqësi ndodhi. Xhaxhai i Profetit Muhamed, Ebu Talibi vdiq. Krenaria e Njerëzimit u mërziu jashtëzakonisht shumë. Ai kishte ngelur i vetëm e pa njeri në Mekë. Xhaxhai i dhembshur që e shpëtonte nipin prej mosbesimtarëve nuk do të ishte më. Kishin kaluar vetëm tri ditë prej kësaj mërzie kur një tjetër njeri shumë i dashur për Profetin vdiq. Këtë herë ishte nënë Hatixheja ajo që do të largohej nga jeta.

Këto vdekje të njëpasnjëshme e patën pikëlluar Profetin tonë të Dashur. Njëra ishte nënë Hatixheja, e cila ia kishte dedikuar veten Allahut dhe Të Dërguarit të Tij, me gjithë pasurinë dhe shpirtin e saj. Ndërsa tjetri ishte

xhaxhai i Profetit, i cili e kishte mbrojtur atë që kur ishte fëmijë, dhe së fundmi prej mosbesimtarëve të Mekës. Njëra ishte një grua shumë e dashur, tjetri ishte një xhaxha më shumë se i dashur.

Pas pak kohësh, Profeti ynë vendosi të shkonte në Taif, pasi nuk kishte ngelur më askush që ta dëgjonte në Mekë. Ku i dihet, atje mund të kishte njerëz që do ta dëgjonin dhe besonin. Mirëpo Profeti i Mëshirës kishte gjetur të kundërtën e asaj që kishte shpresuar. Në Taif e goditën me gurë dhe e pështynë. E vunë në lojë duke e përgënjeshtuar. Sikur të mos mjaftonin të gjitha këto, rrugaçët e Taifit zunë ta godisnin edhe me gurë.

Zejdi, i cili ishte bashkë me Profetin, dilte njëherë para e njëherë mbrapa për të mos lejuar asnjë gur që të godiste Mbretin e Profetëve. Megjithatë këmbët e Profetit Muhamed Paqja qoftë mbi Të! u mbuluan krejtësisht në gjak. Madje i dhimbnin aq shumë sa nuk ecte dot. Kjo tufë injorantësh që nuk dinin se ç'bënin, e detyruan Profetin që të largohej menjëherë prej andej. Pastaj, pa pikën e keqardhjes, vazhdonin të qëllonin me rrebesh gurësh. Por sa mirë që kur dolën prej Taifit, tufa e rrugaçëve reshti së përndjekuri. Kjo ndodhi e kobshme dhe e dhimbshme zgjati thujse tri kilometra, derisa ata dolën prej Mekës.

Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi Të!, s'kishte shumë që kishte humbur të shoqen dhe xhaxhain e Tij. Ai kishte ardhur në Taif sepse në Mekë nuk kishte asnjë njeri që ta dëgjonte. Do t'u fliste atyre për Allahun. Profeti ynë, Muhamedi Paqja qoftë mbi Të! ishte njeriu më i dashur për Allahun e Madh. Ai ishte burim mëshire për të gjithë Universin.

Ai nuk i përmbante dot lotët përballë ngjarjeve që po i ndodhnin njëra pas tjetrës. Teksa po ecte i lodhur dhe tejet i mërzhitur, aty erdhi Xhebraili me engjëllin e maleve. Të dy ishin në trajtën e njerëzve.

Xhebraili i tha Profetit tonë këto fjalë duke treguar malet që ishin pranë:

- O Muhamed! Allahu të përshëndet, prandaj mos u mërzhit. Ky që qëndron pranë meje është engjëlli i maleve. Allahu i pa të gjitha ato që t'u bënë Ty. Nëse do, engjëlli i maleve mund ta përmbysë këtë malin këtu mbi taifasit. Kështu, atje nuk do të ngelet asnjë i gjallë.

Ndërkohë Zejdi, i cili ishte pak më larg, kishte ngelur duke parë nga Taifi. Ai ishte shumë i mërzhitur dhe i nxehur. Nuk arrinte t'i pranonte dot ato që i kishin ndodhur Profetit. Mirëpo, Profeti i Mëshirës, megjithëse ata i kishin bërë shumë keq, i fali ata njerëz. Fjalëve të Xhebrailit i ktheu këtë përgjigje:

- Jo, nuk dua të ndodhë diçka e atillë. Ata nuk e dinë se ç'kanë bërë. Ku i dihet, prej këtyre njerëzve nesër mund të dalë dikush, i cili do të besojë.

Profeti ynë i Nderuar, i cili ishte më i mëshirshmi i njerëzve, nuk ia donte të keqen as atyre që i silleshin si armiq. Zaten, Ai ishte Profeti i Mëshirës. Kështu që Ai po i tregonte botës edhe një herë dhembshurinë e Tij.

Kur ndodhi ndodhja e Miraxhit, kishte kaluar veç një kohë e shkurtër prej asaj të Taifit. Një natë, Profeti ynë i Shumëdashur u mor prej Mekës nga engjëlli i profetësisë dhe nga një kafshë me emrin Burak. Prej aty e çuan në Jerusalem, në Xhaminë Aksa. Prej andej e ngritën në qiell, ku u takua me të gjithë profetët. Aty Ai i priu të gjithë profetëve në namaz. Ndërsa në fund u takua drejtpërsëdrejti me Allahun xhel'le shanuhu.

Zoti ynë i Madhërishëm, Zotëruesi i gjithçkaje, po e qetësonte Profetin e Tij me anë të këtij takimi. Sepse Profeti ynë, para shumë pak kohësh kishte humbur xhaxhanë e Tij, e pak më pas kishte humbur edhe gruan e tij, nënë Hatixhenë. E megjithatë Ai ishte nisur për në Taif për të shpjeguar Islamin, por edhe aty e kishin përzënë me gurë. Allahu i Madh me anë të Miraxhit dukej sikur i thoshte: “Mos u mërzi aspak, o Muhamed! Asnjë prej shqetësimeve të kësaj bote mos të të mërzi. Shih, Unë jam me Ty!”.

KOHA PËR MËRGIM

Mosbesimtarët e Mekës filluan ta mundonin më shumë Profetin tonë të Dashur pas vdekjes së xhaxhait të Tij. Kudo që e shihnin e ofendonin dhe i pështynin. Teksa falej në Qabe, ata i hidhnin sipër plëndësa kafshësh. Me këdo që të fliste Mbreti i Profetëve, ata shkonin e i thoshin: “Mos e dëgjoni se ç’thotë ai. Ai është një i çmendur. Ne e kemi larguar atë prej vetes ngase është gënjeshtar.”

Në krye të torturuesve vinin Ebu Xhehli me xhaxhanë e vërtetë të Profetit tonë të Dashur, Ebu Lehebin. As gruaja e Ebu Lehebit, Umu Xhemilja nuk ngelej prapa nga kjo anë. Ajo mundohej që të vendoste gjemba në rrugën nëpër të cilën do të kalonte Profeti, si e si për t’i shkaktuar Atij dhimbje e për t’i përgjakur këmbët. Në fund të gjithë këtyre të këqijave, Allahu i Madh e bëri të ditur me ajet, se Ebu Lehebi, së bashku me gruan e tij do të shkojnë në Xhehenem.

Sikur të mos mjaftoheshin me kaq, mosbesimtarët u munduan që ta vrisnin Profetin e Nderuar Paqja qoftë mbi Të!. Megjithëse shumë herë e provuan, Allahu i Madh e mbrojti Profetin e Tij prej tyre. Këto tortura nuk bëheshin vetëm kundër Profetit Muhamed. Ato i bëheshin, madje më shumë, edhe besimtarëve të tjerë. Kur padrejtësia arriti kulmin, Allahu u dha leje myslimanëve që të mërgonin.

Një pjesë e myslimanëve kishte emigruar në Etiopi. Ndërsa tani vendi që do të shkonin ishte Medina. Në Medinë kishte mjaft njerëz që i kishin besuar Profetit tonë të Dashur. Ngaqë i dinin shumë mirë vuajtjet që po hiqte Profeti ynë Paqja qoftë mbi Të!, ata i thanë: “O i Dërguar i Allahut! Sikur të vije pranë nesh, në Medinë. Ne jemi të gatshëm të të ruajmë prej çdo lloj rreziku. Jemi të gjithë të nderuar sikur ta japim jetën për Ty.” Ata e kishin bërë disa herë këtë lloj kërkese.

Prandaj Profeti Muhamed i urdhëroi myslimanët që ndodheshin në Mekë të shkonin për në Medinë. Kur të shkonin të gjithë në Medinë, atëherë do të ikte edhe Ai vetë. Myslimanët u ndanë gjatë natës në grupe dyshe dhe treshe për të udhëtuar drejt Medinës. Në fund, në Mekë mbetën veç Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të!, Aliu, si edhe shoku më besnik i Profetit, Ebu Bekri.

Ky zhvillim i fundit i tërboi fare mosbesimtarët. Menjëherë ata organizuan një mbledhje mes tyre. Në mbledhje ishte edhe një burrë plak i shëmtuar, i dobët dhe me një mjekër të hollë. Kur e panë, e pyetën:

- Ti kush je?

- Unë jam prijësi i një familjeje në afërsi të Mekës. Dëgjova që këtu po bëhej një mbledhje për të ndalur Muhamedin, andaj desha të jepja edhe unë mendimet e mia, - ktheu përgjigje plaku i shëmtuar.

- Në rregull. Gjej edhe ti një vend për t'u ulur, - i thanë.

Filluan të flisnin se ç'duhet të bënin tani që kishin ndodhur këto zhvillime të fundit. Bisedat e tyre dëgjoheshin edhe nga jashtë. Dëgjoheshin të bërtitura me zëra të lartë dhe të nxehur. Njëri prej tyre shprehu këto fjalë:

- Tani besimtarët e rinj mund të mbledhin një sërë mbrojtësish në Medinë. Asnjë prej tyre nuk duhet të mbërrijë atje. Përndryshe do ta kemi punën pisk në të ardhmen.

- Ti me të vërtetë thua ashtu, por tashmë ata kanë mbërritur në Medinë. Këtu kanë mbetur vetëm Muhamedi me shokun e tij Ebu Bekrin, - tha një tjetër.

- Atëherë ne duhet të pengojmë vajtjen e këtyre të dyve në Medinë.

- Ç'do të bëjmë me ta, ta zëmë se i pengojmë? - pyeti njëri.

- I fusim në burg. Le të rrinë të mbyllur derisa të vdesin.

Ndërsa bisedat po vazhdonin me mendime të ndryshme, fjalën e mori Ebu Xhehli:

- Po ku e lënë në burg atë shokët e tij. Ata vijnë edhe për të luftuar madje, vetëm që ta shpëtojnë. Unë kam një mendim më të mirë.

- Cili është ai, pyetën të gjithë me një zë duke parë nga Ebu Xhehli.

- Ta vrasim Muhamedin. Kështu që Ai do të mbarojë bashkë me kauzën e Tij. Nëse vdes ai, shokët e tij do të përçahen, ngase do të ngelen pa një kokë që t'i drejtojë.

Ky mendim i pëlqeu të gjithëve. Ebu Xhehli shpjegoi edhe mënyrën se si do ta vrisnin. Në krye të grupit të vrasjes do të ishte ai vetë. Plaku i shëmtuar filloi të fliste pas mendimit të Ebu Xhehilit:

- Këto janë mendime të zgjuara. Të përgëzoj. Ti e dhe mendimin më të bukur. Të them të drejtën, as mua nuk më pati ardhur në mendje diçka e tillë.

Plaku që po ia thoshte këto fjalë Ebu Xhehilit të pafat, ishte shejtani, i cili kishte ndërruar pamjen duke ardhur në trajtën e një njeriu. Shejtani, i mallkuar që prej ditës kur u krijua njeriu i parë, po merrte pjesë personalisht në mbledhjen ku do të vendosej për vrasjen e Profetit Muhamed tonë të Dashur.

Allahu i Madh ia bëri të ditur Të Dërguarit të Tij ato çfarë ishin folur në atë mbledhje. Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi Të! vendosi që të nisej për në Medinë. E thirri Aliun për t'i treguar vendin e amaneteve që po i linte. I kërkoi atij që t'ia dorëzonte të gjithëve në kohë. Çfarë gjendjeje e habitshme! Mosbesimtarët këtej merrnin vendimin për ta vrarë Profetin Muhamed, ndërsa në anën tjetër ia çonin Atij sendet e tyre me vlerë që t'ua ruante, sepse e dinin që Ai ishte Më i Besueshmi. Aliu do të flinte në shtratin e të dërguarit të Allahut. Më në fund ra nata.

Çeta e mosbesimtarëve, me në krye Ebu Xhehlin, kishte rrethuar shtëpinë e Profetit tonë të Nderuar. Ishin rreth dyzet vetë. Dyzet luftëtarë të pazemër. Sipas planit të tyre, ata do t'i sulleshin Profeti përsipër, sapo të dilte prej shtëpisë. Më pas, do t'i jepnin fund jetës së Profetit të Njerëzimit me hanxharët që mbanin në duar.

Profeti i Nderuar doli prej shtëpisë që e kishin rrethuar këta vrasës, të cilët nuk kishin asgjë njerëzore në shpirtrat e tyre. Mori një grusht dhë prej tokës, lexoi një pjesë prej sures Jasin dhe ia hodhi mosbesimtarëve grushtin e dheut që kishte në dorë, duke ecur mospërmas këtyre krijesave që u shfaqeshin në fytyrat e tyre të gjitha prapësitë që kishin bërë deri në atë çast. Me lejen e Allahut, asnjë prej tyre nuk e pa Të Dërguarin teksa kalonte.

Në rrugë Profetit Muhamed Paqja qoftë mbi Të! i doli përpara një burrë. Ai donte që t'i lajmëronte mekasit se njeriun që ata po prisnin e kishte parë ai me sytë e tij. Ai iu afrua shtëpisë së Profetit. Me të vërtetë që ishin një tufë e madhe njerëzish që ia kishin rrethuar shtëpinë. Iu drejtua Ebu Xhehilit, që gjendej në krye:

- Habitem me ju. Prisni të dalë dikush që nuk gjendet në shtëpi, - i tha.

Ebu Xhehli u nxi në fytyrë. Me zërin e tij të ashpër, e pyeti burrin e panjohur:

- Çfarë kërkon të thuash ti more kopuk?

- Ju jeni duke pritur për Muhamedin, por më kot! Sepse unë, pa ardhur këtu, e pashë atë në rrugë. Mbi të gjitha më tha edhe se ju ishit këtu duke e pritur për ta vrarë.

- Gënjën, more gënjështar! S'ka mundësi të ketë dalë, kur ne jemi kaq njerëz që po bëjmë roje. Do ta kishim parë me patjetër po të kishte dalë.

- Ai ka shkuar me kohë atje ku ka pasur për të shkuar. Ju ka hedhur dheun syve kur është larguar. Pa shihni njëherë si jeni tërë pluhur në rroba.

Në këtë çast, të gjithë mosbesimtarët zunë të shihnin nga njëri-tjetri. Me të vërtetë që të gjithë ishin të pluhurosur. Allahu i madh e kishte shpëtuar

Profetin e Tij duke bërë një mrekulli. Ndonëse mosbesimtarët nuk donin ta besonin. Menjëherë thyen derën dhe hynë brenda në shtëpi.

- Ja shtrati! Edhe Muhamedi që është shtrirë brenda tij. Sulm! - thirri Ebu Xhehli.

Shkuan në anë të krevati e ngritën mbulesën. Sapo të gjithë do të godisnin me hanxharë, Ebu Xhehli bërtiti:

- Prisni! Ky është Aliu.

Më pas e pyeti:

- Ku është Muhamedi?

Aliu iu përgjigj:

- Nuk e di. Është atje ku ai dëshiron të jetë.

Mosbesimtarët u shpërndanë menjëherë për t'u mbledhur përsëri në Qabe. Vendosën që ta gjenin medoemos Profetin. Do ta pengonin që të largohej në drejtim të Medinës. Prandaj u nisën menjëherë për në shtëpinë e Ebu Bekrit. Atje gjetën vajzën e Ebu Bekrit, Esmanë.

- Ku është babai yt bashkë me shokun e tij? - e pyetën atë.

- Nuk janë këtu, - iu përgjigj ajo.

- Atëherë ku kanë shkuar?

- Nuk e di se ku kanë shkuar, por edhe sikur ta di, nuk jua them.

Kjo përgjigje i ktheu idhujtarët në të çmendur. E rrahën Esmanë dhe hynë me dhunë për të kontrolluar shtëpinë. Pasi nuk lanë cep pa kontrolluar në shtëpinë e Ebu Bekrit, ata u nisën përsëri për t'u mbledhur në Qabe. Në fund të mbledhjes ata erdhën të gjithë në një mendim. Vendimin që morën, ata e përhapën në të gjithë Mekën me anë të kasnecëve:

- "Atij që do të sjellë Muhamedin së bashku me shokun e tij Ebu Bekrin, do t'i jepen plot njëqind deve si shpërblim! Mos thoni pastaj që nuk dëgjuam! Atij që i sjell të dy, gjallë a vdekur do t'i jepen njëqind deve dhe shumë dhurata të tjera!"

RRUGË TJETËR, NDJEKJE E VËSHTIRË

Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi të! me shokun e Tij të mirë, Ebu Bekrin, ishin nisur për në Medinë. Por nuk do të shkonin nga rruga e zakonshme. Ata do të ndiqnin një tjetër rrugë. Të gjithë mendjeprishurit që donin të fitonin njëqind deve kishin dalë nga pas për t'i kërkuar këta dy Udhëtarë të Bekuar. Por në çdo rrugë që ndiqnin ktheheshin duarbosh. Sakaq, një grup prej tyre e kishte hamendësuar rrugën që mund të ndiqte Profeti Muhamed.

Një ekip i armatosur e me kuaj e kishin gjetur rrugën që mund të kishte ndjekur Profeti bashkë me Ebu Bekrin Besnik. Dy shokët e bekuar u fshehën në shpellën e Theurit. Mosbesimtarët që kishin mbërritur deri në hyrjen e shpellës, thanë:

- Ejani shpejt! Këtu përfundojnë gjurmët. Ata duhet të jenë këtu. S'ka mundësi të kenë vazhduar më tutje.

Të gjithë u mbledhën të gëzuar përpara shpellës. Mirëpo para se të vinin mosbesimtarët, një merimangë kishte thurur një rrjetë të stërmadhe në hyrjen e shpellës. Një rrjetë që ishte me shumë shtresa. Ndërsa në hyrjen tjetër ishte një pëllumb që kishte shtruar vezët e tij të sapolindura. Nga brenda shpellës dukeshin vetëm trupat mes e poshtë të mosbesimtarëve të armatosur. Nëse ata do të përkuleshin për të parë brenda shpellës, do ta vinin re Profetin e Allahut me shokun e Tij besnik.

Ndërkohë, Ebu Bekri po dridhej nga frika. Jo për veten, por kishte frikë se mos i ndodhte gjë Profetit. Ndërsa ata që ishin jashtë po bisedonin, ai iu drejtua Profetit me këto fjalë:

- Nëna dhe babai im të qofshin falë o i Dërguar i Allahut! Nuk dua t'ia di se ç'mund të më ndodhë mua, por kam frikë se këta njerëz të këqij mund të të bëjnë keq Ty.

Profeti ynë i Dashur Paqja qoftë mbi Të! ia ktheu me qetësi:

- Mos u tremb o Ebu Bekr! Allahu është me ne!

Saora, jashtë shpellës po bëheshin biseda të nxehta. Njëri prej mosbesimtarëve tha:

- Për mendimin tim, jemi duke humbur kohë së koti. Nëse Muhamedi do të ishte këtu, bashkë me shokun e tij, kjo rrjetë e merimangës do të ishte prishur.

- Po, ke të drejtë. Kjo rrjetë do të ishte prishur dhe ky pëllumb do të kishte fluturuar, - u hodh një tjetër. - Për mendimin tim, kjo rrjetë është thurur shumë kohë para se të lindte edhe vetë Muhamedi, andaj ejani të mos humbim më kohë.

Profeti ynë i Nderuar dhe shoku i tij pritën plot tri ditë në shpellën e Theurit. Në këto tri ditë mosbesimtarët nuk lanë cep pa kërkuar. Ditën e tretë në agim, njëri prej robërve të Ebu Bekrit i solli atyre dy deve. Kështu nisi udhëtimi që do të mbaronte në Medinë.

Mirëpo nuk kishte kaluar as gjysma e rrugës, kur Thuraka, një mosbesimtar nga Meka, ra në gjurmët e tyre. I kishte kapur ata duke e ngarë kalin me galop ditë e natë. Ebu Bekri besnik u shqetësua shumë kur pa se ishte dikush që po i ndiqte. Profeti ynë Paqja qoftë mbi Të! iu drejtua përsëri shokut të Tij me këto fjalë:

- Mos u tremb o Ebu Bekr! Allahu është bashkë me ne.

Pastaj u kthye për të parë nga Thuraka. Sapo e pa Profeti, këmbët e kalit të Thurakës filluan të zhyteshin në tokë duke e ndaluar kalin që të lëvizte. Kur Profeti ynë i Nderuar u kthye që të vazhdonte rrugën, kalit iu çliruan këmbët prej rërës. Sakaq Thuraka vazhdoi t'i ndiqte. Profeti u kthye për ta parë përsëri dhe këmbët e kalit filluan të zhyteshin sërish në tokë. Sikur të mos mjaftonte e gjithë kjo, nga vendi ku ishin zhytur këmbët e kalit filloi të dilte tym. Thuraka e kuptoi se kjo ishte një mrekulli e Allahut dhe iu drejtua Profetit të Allahut:

- O Muhamed! Mos më lër këtu. Ti je më i mëshirshmi ndër të gjithë ne. E kuptova se këto që po më ndodhin vijnë ngase po të ndjek Ty.

Profeti ynë i Nderuar iu përgjigj:

- Të shpëtoj, por vetëm me një kusht.

- Thuaje o Muhamed! Jam gati ta pranoj.

- Tani do të reshtësh së na ndjekuri dhe do të kthehesh mbrapa. Nëse ka të tjerë që janë duke ardhur në këtë drejtim, do t'i ndalosh, në rregull?

- Në rregull o Muhamed! Do ta bëj atë që më thua. Vetëm më shpëto prej kësaj gjendjeje.

Teksa po zhvillohej kjo bisedë, kali i Thurakës u çlirua prej tokës, dhe ai e mbajti fjalën duke u kthyer për në shtëpi. Rrugës ai pa të tjerë që ishin duke ndjekur Të Dërguarin e Allahut. Duke i treguar atyre rrugën se nga kishte ecur Profeti, u tha:

- Këto anë i shëtita unë të tëra. Zaten prej andej po vij. Nuk ka asnjë njeri që të jetë duke udhëtuar në këto anë. Hajdeni ta kërkojmë Muhamedin nëpër drejtime të tjera.

Mekasit ndërruan rrugën duke falënderuar Thurakën për ndihmën i kishte dhënë. Kështu që tashmë nuk kishte më njeri që ta ndiqte Profetin tonë të

Dashur nga pas. Nuk kishte ngelur askush që nuk e dinte se Profeti ynë i Nderuar Paqja qoftë mbi Të! kishte mërguar për në Medinë bashkë me shokun e tij besnik, Ebu Bekrin. Të gjithë ishin duke pritur me shumë emocion mbërritjen e tyre. Tashmë njerëzit vinin çdo ditë deri në të dalë të qytetit të Medinës, derisa dielli bëhej gati për të perënduar, për të pritur këta dy miq të bekuar. Profeti i Allahut nuk kishte mbërritur ende, megjithëse kohë e mjaftueshme për të mbërritur nga Meka kishte kaluar. Medinasit merakoseshin shumë se mos i kishte ndodhur ndonjë gjë rrugës. Ata dilnin të gjithë në rrugë, me fëmijë e pleq, gra e burra, për të pritur Mbretin e Profetëve. Gratë rrinin nëpër çatitë e shtëpive, djemtë e rinj hipnin mbi pemët e hurmave për të parë sa më larg prej andej nga pritej të vinte Profeti ynë i Nderuar Paqja qoftë mbi Të!. Më në fund kishte qenë njëri nga djelmoshët që qëndronin mbi pemët e hurmave që kishte bërtitur:

- Po vijnë! Po vijnë! Erdhën, ja ku janë.

Pas këtij sihariqi, i gjithë populli i Medinës u derdh nëpër rrugë. Edhe fëmijët e vegjël që gjendeshin në krahët e nënave të tyre, nisën të vraponin për të pritur Profetin e profetëve, Profetin Muhamed, bashkë me shokun e Tij besnik, Ebu Bekrin. Fëmijët vraponin duke lodruar. Të rinj e të vjetër qanin prej gëzimit. Në gojët e tyre kishte këngë, në fytyrat e tyre gëzim të papërshkrueshëm. Të gjitha gjallesat, frymorë, jo frymorë, të gjitha fluturonin prej gëzimit. Asnjëherë në rruzullin tokësor nuk ishte pritur ndonjë njeri në këtë lloj mënyre.

KU DO TË NDALJË KASUAJA

Krenaria e Njerëzimit po ecte në rrugët e Medinës mbi devenë e Tij. Medinasit e kishin rrethuar nga të gjitha anët. Në gojë kishin këngë, ndërsa në sy kishin lot gëzimi. Në çdo shtëpi që kalonte, Profetin e ftonin që të bujtte në atë shtëpi, ndërsa Ai për të mos mërëzitur askënd, u kërkonte që të mos ia prisnin rrugën devesë, pasi do të bujtte atje ku deveja e Tij, Kasuaja do të ndalonte.

Tashmë të gjithë sytë, të emocionuar po ndiqnin se ku do të qëndronte deveja e Profetit të Nderuar. Aty ishte mbledhur i gjithë populli i Medinës. Çdokush dëshironte që t'i takonte vetë atij nderi i bujtjes së Krenarisë së Njerëzimit. Madje edhe deveja e Profetit Muhamed Paqja qoftë mbi Të! dukej sikur po kërkonte për shtëpinë më të përshtatshme, duke parë sa majtas e sa djathtas. Më në fund i ngadalësoi hapat duke ndaluar më në fund. Vendi ku kishte ndaluar i takonte shtëpisë së Ejub el Ensarit të nderuar. Atë ditë e gjithë Medina ishte e gëzuar, por Ejubi i nderuar ishte akoma edhe më i gëzuar. E kishte ai nderin për ta pritur Mbretin e Profetëve në shtëpinë e tij. Profeti Muhamed ndenji plot shtatë muajt e parë në këtë shtëpi.

Në shtëpinë ku rrinte Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të! sa vinte e shtohet begatia. Një ditë Ejubi i përgatiti një ushqim të veçantë Profetit bashkë me shokun e Tij besnik, Ebu Bekrin. Profeti i Njerëzimit kërkoi, që për këtë ushqim të përgatitur për dy vetë, të thirreshin tridhjetë vetë. Aty erdhën plot tridhjetë vetë, që u ngopën dhe u larguan. Më pas erdhën gjashtëdhjetë vetë të tjerë. Edhe ata hëngrën sa u ngopën dhe ikën. Më pas, Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të! kërkoi të thirreshin edhe shtatëdhjetë vetë të tjerë. Të gjithë këta u ngopën duke ngrënë nga ushqimi i dy vetëve. Atyre që ishin aty iu shtua besimi që kishin në zemrat e tyre. Ndërsa ata që nuk besonin, besuan menjëherë aty, përballë kësaj mrekullie.

TRUNGU QË QAN

Kishte kaluar shumë kohë që prej ardhjes së Krenarisë së Njerëzimit. Myslimanët, ngase ishin shtuar shumë në numër, kishin nevojë për një vend të madh ku të kryenin adhurimet e tyre. Gjithashtu duhej edhe një vend i përshtatshëm për takimin e Profetit me njerëzit që vinin nga jashtë Medinës për të mësuar fenë. Aty filluan punimet për të ndërtuar Xhaminë e Profetit. Këtu punoi edhe vetë Profeti i Njerëzimit duke ngritur gurë. Shokët e Tij shpesh i thonin:

- Uluni o i Dërguari i Allahut! E ndërtojmë ne xhaminë, vetëm ju mos u lodhni.

Ndërsa Profeti i Nderuar i përgjigjej se puna është adhurim ndaj Allahut.

- Mos më pengoni, dua edhe Unë të marr pjesë prej shpërblimit të madh që ka kjo punë, - i thosh Ai dhe vazhdonte punën.

Edhe dhoma e Tij, së bashku me dhomat e grave të Tij, gjendeshin po në këtë ndërtesë. Pasi u ndërtua e gjithë xhamia, në të u ndërtua një minber i ri. Para se të ndërtohej ai, Profeti Muhamed, teksa mbante ligjëratat, e mbështeste krahun e Tij pas një trungu të prerë. Tashmë ky trung i tharë rrinte poshtë tek këmbët e minberit.

Një ditë prej ditësh, teksa Krenaria e Njerëzimit Paqja qoftë mbi Të! po fliste, ky trung filloi të nxirrte një zë si pëllitja e deveve duke qarë. Të gjithë sa ishin aty e dëgjuan këtë të qarë. Sakaq Profeti zbriti për ta pyetur trungun se përse qante. Arsyeja se përse qante trungu ishte se Profeti i Allahut ishte larguar prej tij. Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të! e qetësoi duke i dhënë sihariqin se do ta vazhdonte jetën e tij të përjetshme në Xhenet. Trungu nuk qau më. Profeti ynë iu drejtua shokëve të Tij për t'u shpjeguar këtë mrekulli:

- Nëse nuk do ta kisha qetësuar këtë trung, ai do ta vazhdonte vajin e tij deri në ditën e fundit.

Më pas, ky trung u gropos me urdhrin e Profetit tonë të Nderuar.

FILLOJNË LUFTËRAT

Në Medinë, tashmë kishin filluar ditë të lumtura. Profeti ynë i Dashur i shpalli vëllezër besimtarët e ardhur me ata vendas. Këtë e tutje vendasit do të quheshin “ensarë”, ndërsa të ardhurit “muhaxhirë”.

Ata që thonin “Allahu është një dhe Muhamedi është Robi dhe i Dërguar i Tij.”, nuk trembeshin më prej torturave të mekasve. Të gjithë myslimanët ishin bashkuar dhe po mësonin fenë e tyre prej Profetit të tyre të Dashur. Andaj numri i atyre që i besonin Allahut dhe Profetit të Tij shtohet nga dita në ditë. Edhe numri i atyre që vinin nga vendet pranë Medinës për të pranuar ftesën e Profetit Muhamed për të hyrë në Islam rritej çdo ditë e më shumë. Mirëpo mekasit kishin filluar të tërboheshin nga kjo gjendje. Ata po bënëin ç’t’u vinte dorësh për ta ndaluar përparimin e Islamit.

Ndërsa Profeti Muhamed nuk reshtte kurrë së ftuari ata veç për mirë në rrugën e vetme që është rruga e Allahut, prapëseprapë ata nuk e dëgjonin. U kërkoi të hiqnin dorë prej imoralitetit, por ata nuk e dëgjuan. U tha se adhurimi tek idhujt nuk ka asnjë lloj vlere, por ata prapë nuk e dëgjuan. U ndaloi t’i varrosnin vajzat e vogla për së gjalli, nuk iu bindën. U tregoi se kamata, vjedhja dhe gënjeshtria janë tri vese të këqija, e ata sërish nuk e dëgjuan. Mirë që nuk bënë asnjë prej këtyre, por edhe e përzunë Profetin e Njerëzimit prej vendlindjes së Tij. Madje, tashmë duke mos i larguar dot me dhunë, tortura dhe kërcënime me jetë për t’i larguar prej rrugës së drejtë, ata vendosën t’u hapnin luftë myslimanëve.

Madje ata ia kishin grabitur të gjitha pasuritë që myslimanët kishin lënë në Mekë. Ua grabitën të gjitha, shtëpitë, bahçet, arat dhe dyqanet. Pasuritë që u morën prej aty do t’i çonin në Siri për t’i shitur. Karvani që do të nisej për në Siri me këto mallra përbëhej prej njëmijë deveve. Me pasurinë e përftuar prej aty do të ngrihej një ushtri për të shkatërruar myslimanët që jetonin në Medinë. Mosbesimtarët kishin frikë se mund t’u vinte fundi me këtë ritëm që po shtoheshin myslimanët. Prandaj më e mira e të mirave ishte t’i gjendej një zgjidhje përpara se myslimanët të vazhdonin ende të shtoheshin.

LUFTA E BEDRIT

Karvani i mosbesimtarëve mekas i kishte shitur pasuritë e myslimanëve në Siri e po ktheheshin. Në krye ishte Ebu Sufjani. Profeti i Allahut e mori vesh se ata po përgatiteshin për luftë. Bëri një mbledhje me shokët e Tij për të vlerësuar gjendjen. Në fund u vendos që karvani të ndalohej e t'i merreshin paratë e fituara, të cilat ishin të myslimanëve.

U përgatit një ushtri e vogël me në krye Profetin tonë të Nderuar. Kjo ushtri filloi të kërkonte gjurmët e karvanit që po kthehej nga Siria. Ata e panë të arsyeshme ta prisnin karvanin në një vend të quajtur Bedër. Mirëpo Ebu Sufjani, me të marrë vesh se myslimanët i kishin bërë pritë, ndërroi rrugë. Prandaj dërgoi një kasnec për në Mekë. Kasneci shkoi dhe i lajmëroi mekasit se myslimanët i kanë zënë rrugën karvanit. Kështu që mekasit përgatitën një ushtri prej shtatëqind vetësh dhe e dërguan në drejtim të Bedrit. Numri i tyre ishte sa trefishi i myslimanëve. Madje edhe armët ata i kishin shumë më të mira se ato të myslimanëve.

Gjatë rrugës, ushtria e idhujtarëve u ndesh me karvanin që po vinte nga Siria. Ebu Sufjani u kërkoi atyre që të ktheheshin pas duke u thënë se karvani nuk kishte pësuar asgjë, kështu që nuk kishte nevojë për luftë. Vetëm se Ebu Xhehli nuk pranonte.

- Gjallë nuk kthehem pa shkuar të përballem dhe ta zhduk Muhamedin bashkë me ushtrinë e Tij. Do të shkoj të përballem menjëherë me të në Bedër.

Çfarëdo që të thoshte, Ebu Sufjani nuk ia ndërroi dot mendjen. Në fund, të dyja ushtritë bënë një luftë të ashpër në afërsi të puseve të ujit në Bedër. Kur lufta përfundoi, besimtarët kishin dhënë gjithsej katërmbëdhjetë dëshmorë. Ndërsa nga mosbesimtarët kishin vdekur plot shtatëdhjetë vetë. Po aq ishin edhe robër lufte. Kjo kishte qenë një disfatë e vërtetë për mosbesimtarët. Kishte ngjarë ajo, prej së cilës mosbesimtarët kishin pasur frikë gjatë gjithë kësaj kohe. Myslimanët, të cilët ishin vetëm një grusht njerëz, u kishin dhënë atyre një mësim mjaft të mirë.

Myslimanët ranë pak në qetësi pas kësaj lufte. Tashmë kishte lindur mundësia për të shkuar nëpër vende të tjera të largëta për të shpjeguar të vërtetat e Islamit. Krenaria e Njerëzimit, Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të, kishte dërguar njerëz në vende të ndryshme për të treguar të vërtetat e Islamit. Kështu që më shumë njerëz e mësuan fenë tonë dhe numri i myslimanëve sa vinte e shtohej. Kjo vazhdonte t'i shqetësonte mosbesimtarët jashtëzakonisht shumë. Ata donin me ngulm që ta pengonin përhapjen e Islamit.

LUFTA E UHUDIT

Një pjesë e mirë e prijësve të Mekës patën vdekur në luftën e Bedrit. Mosbesimtarët vendosën të bënin një luftë tjetër, si për të marrë hakun e betejës së Bedrit, ashtu edhe për të penguar shtimin e numrit të myslimanëve.

Këtë herë lufta do të zhvillohej në rrëzë të malit të Uhudit, pranë Medinës. Ata kishin bërë plane për t'u nisur me një ushtri të stërmadhe për ta shkatërruar njëherë e mirë ushtrinë e myslimanëve. Mirëpo kishin diçka që nuk e kishin marrë parasysh. Përballë kishin Profetin Muhamed, Të Dërguarin e Allahut, bashkë me shokët e Tij që ishin si yjet. Ndihma e Allahut ishte gjithnjë në anën e besimtarëve. T'i besojë Allahut dhe Profetit të Tij ishte e mjaftueshme për të qenë mbi të tjerët.

Ushtria e mekasve përbëhej prej tri mijë ushtarësh, të cilët ishin të gjithë të armatosur gjer në dhëmbë. Dyqind kalorës, shtatëqind këmbësorë, tri mijë deve. Lajmi i nisjes së ushtrisë së mosbesimtarëve i kishte ardhur Të Dërguarit të Allahut nëpërmjet një letre. Profeti nisi menjëherë nga përgatitjet e luftës. Përgatitjet nuk zgjatën shumë. Ushtria e myslimanëve përbëhej nga shtatëqind vetë. Ata nuk ishin aspak në gjendje të mirë për të luftuar. Profeti Muhamed kishte vendosur shigjetarë në malin e Uhudit, që besimtarët të mos kishin mundësi që ta sulmonin nga prapa krahëve.

Dita e Uhudit. Në fillim u zhvilluan dyluftime. Të gjitha këto dyluftime i fituan myslimanët. Më pas të dy ushtritë iu turrën njëra-tjetrës. Po bëhej një luftë e fortë. Aliu, bashkë me xhaxhanë e Profetit Muhamed, Hamzain, e kishin çarë tej e tej ushtrinë e mosbesimtarëve. Edhe shokët e tjerë të Profetit po luftonin me gjithë shpirt, duke thirrur vazhdimisht tekbiere me zë të lartë. Pa kaluar shumë kohë, ushtria e shpërndarë e idhujtarëve filloi të tërhiqej. Zërat e shpatave kishin pushuar. Tashmë kishte filluar përzënia e ushtrisë së besimtarëve nga pas.

Shigjetarët të kënaqur nga kjo fitore filluan të braktisnin vendet ku ishin vendosur. Me t'u larguar shigjetarët, ushtarët idhujtarë e rrethuan nga pas ushtrinë myslimane. Kështu që ushtria myslimane mbeti mes mosbesimtarëve. Ndërkaq, mosbesimtarët që kishin nisur të arratiseshin, u kthyen sërish për të sulmuar. Myslimanë kishin ngelur në një gjendje të vështirë, duke pasur një numër të madh martirësh. Dy prej tyre ishin edhe xhaxhai i Profetit tonë, Hamzai dhe Musab bin Umejri.

Në çastin më të nxehtë të luftës, mosbesimtarët u hodhën në sulm për të vrarë Të Dërguarin e Allahut, që shpirtrat tanë i qofshin falë. Ishin rreth pesëmbëdhjetë shokë që i rrinin pranë për ta mbrojtur nga çdo rrezik që mund

t'i vinte. Ata i kishin kthyer trupat e tyre në mburoja vetëm e vetëm që të mos i ndodhte gjë Të Dërguarit të Allahut Paqja qoftë mbi Të!. Megjithëse mosbesimtarët ia kishin plagosur kokën dhe njëren prej faqeve të Tij të bekuara. I kishin thyer edhe një dhëmb duke e goditur me gur. Ia kishin gjakosur edhe kokën, ndërsa buzën ia kishin çarë.

Pesëmbëdhjetë trimat që gjendeshin rreth Profetit po mundoheshin që ta ngjisnin Atë në mal. Kështu ata nuk do të kishin mundësi ta sulmonin më Të Dërguarin e Allahut. Ndërkohë një nga shigjetarët më të mirë të mosbesimtarëve e mori Profetin në shenjë dhe e lëshoi shigjetën. Talha bin Ubejdullahu e pa këtë dhe zgjati dorën për ta ndaluar shigjetën që të binte mbi trupin e Profetit tonë të Dashur. Kjo shigjetë i çau krahun duke e lënë të gjymtuar për gjithë jetën. Profeti thoshte shpesh: "Nëse dikush dëshiron të shohë një banor të Xhenetit, le të shohë Talha bin Ubejdullahun."

Ndërkohë që luftëtarët trima po mbronin Profetin e Nderuar, mosbesimtarët filluan të përhapnin një gënjeshtër. Filluan të bërtisnin duke thënë se Profeti kishte vdekur. Ky lajm i dërrmoi myslimanët. Tani, të gjithë filluan të tërhiqeshin. Saora njëri prej shokëve të Profetit e njohu Atë prej syve. Ai filloi të bërtiste me sa të kishte fuqi e duke treguar me gisht,

- Profeti nuk ka vdekur. Ai jeton. Ja tek e keni.

Profeti ynë i Nderuar Paqja qoftë mbi Të! i dha atij shenjë që të pushonte. Sahabët që e mësuan të vërtetën, filluan të tërhiqeshin drejt malit të Uhudit pa bërë zë. Mosbesimtarët gjithashtu, nga frika se mos myslimanët do t'i sulmojnë sërish, hoqën dorë prej sulmit edhe njëherë ndaj tyre.

Kështu që lufta e Uhudit mbaroi pa u kuptuar se kush ishte fituesi. Profeti ynë i Dashur nuk kishte fuqi as sa për të ecur në fund të kësaj lufte. Talha bin Ubejdullahu, iu drejtua të Dërguarit të Allahut:

- Eja o I Dërguar i Allahut, unë jam mjaftueshëm i fuqishëm, - dhe e mori Profetin mbi shpinë.

Teksa po pushonte, Profeti i Mëshirës, u lut:

- O Zot! Populli im nuk di gjë për mua. Nuk e dinë se ç'janë duke bërë. Fali ata!"

Ai të lutej për ata që i kishin shkaktuar gjithë këto të këqija. I Dërguari i Allahut ishte kaq shumë i dhembshur e i mëshirshëm edhe me ata që përpiqeshin ta vrisnin.

Një ditë më vonë, Profeti ynë i Nderuar kërkoi që të ndiqej ushtria e mosbesimtarëve. Në të vërtetë, asnjë nuk kishte fuqi as për të ecur. Sakaq

mosbesimtarët që mendonin se myslimanët kishin marrë një goditje tepër të rëndë, ishin shastisur nga kjo ndjekje. Ata u kthyen menjëherë në Mekë, të trembur nga frika se mos do t'u duhet të luftojnë përsëri me myslimanët. Kështu, fitorja e Uhudit, përfundimisht, i takonte myslimanëve.

LUFTA E HENDEKUT

Myslimanët kishin marrë një goditje të rëndë prej luftës së Uhudit. Mosbesimtarët, të cilët nuk donin ta humbnin këtë mundësi, vendosën të bënin diçka. Ata bënë një mbledhje ku u vendos të ngrihej një ushtri e stërmadhe. Këtë herë qëllim ishte të zhdukeshin tërësisht myslimanët. Do të sulmonin Medinën e do të kalonin çdo mysliman në tehet e shpatave të tyre. Këta njerëz, që i kishin sytë të veshur dhe zemrat sterrë të zeza, u drejtuan drejt Medinës me një ushtri prej dhjetëmijë vetësh.

Profeti i profetëve, e mori vesh se ç'kishin vendosur të bënin mosbesimtarët, prandaj u mbledh me të gjithë sahabët e Tij për të vendosur se çfarë taktike do të ndiqnin përballë këtij kërcënimi. Medina e shndritshme do të mbrohej duke hapur një hendek rreth saj, i cili do të pengonte hyrjen e mosbesimtarëve në qytet. Ata i bënë të gjitha përgatitjet e nevojshme përpara se armiqtë të vinin. Ata hapën një hendek shumë të gjerë. Prandaj kjo luftë u quajt "Lufta e Hendekut".

Armiku u habit kur pa hendekun. Ata nuk kishin parë kurrë më parë një mbrojtje të atillë. E rrethuan qytetin në anën e tyre të hendekut. Ky rrethim zgjati gati një muaj. Përveç ndonjë dyluftimi të rrallë e disa shigjetave, nuk u bë ndonjë luftë e madhe. Megjithatë, ngaqë ishin të rrethuar, ata do të vuanin për ujë dhe ushqim. Por as mekasit nuk donin të largoheshin pa e bërë Medinën të tyren. Krahas luftës, moti i ftohtë e kishte vështirësuar edhe më jetesën.

Profeti ynë i Nderuar nga njëra anë mendonte për fëmijët jetimë që qanin, nënat që i kishin sytë me lotë dhe pleqtë, ndërsa nga ana tjetër mendonte për shokët e tij, që ishin të vendosur të mos linin askënd prej mosbesimtarëve që të hynte brenda qytetit të Medinës. Atë e mërznisnin shumë vuajtjet që hiqnin këta njerëz që nuk mendonin asgjë tjetër veç adhurimit të Zotit dhe të jetuarit të fesë së tyre. Në fund i ngriti duart e Tija të bekuara për t'u lutur që Allahu t'i shpëtonte këta njerëz prej gjithë këtyre vuajtjeve.

Lutja e Tij u pranua. Atë mbrëmje erdhi Xhebraili alejhiselam, i Cili dha sihariqin se një erë e fuqishme do ta thyente armikun. Profeti ynë, sapo dëgjoji këtë lajm të mirë, e falënderoi menjëherë Allahun. Në ditët që vijuan filloi të frynte një erë shumë e ftohtë. Devetë filluan të ngatërroheshin me kuajt. Nuk dallohej asgjë. Një furtunë e mjegullt dheu filloi të frynte mbi mosbesimtarët. Çadrat filluan të ngriheshin në qiell dhe ngjanin sikur të ishin shami. Kështu, ushtria e robtuar e mekasve u detyrua të kthehej për andej nga kishte ardhur.

Me të përfunduar lufta, Profeti i Njerëzimit u dha një lajm të mirë:

- Që këtej e tutje mosbesimtarët nuk do të na bien më në qafë. Tashmë do të jemi ne ata që do të ngrihemi kundër tyre.

Të gjithë sahabët u gëzuan pa masë kur dëgjuan këtë myzhde. Pas kësaj lufte mosbesimtarët kishin vendosur që të bënin një marrëveshje me myslimanët.

DITË PA LUFTË

Pas luftës së Hendekut, mosbesimtarët u thyen keqazi përherë, duke mos e marrë edhe një herë guximin për t'i sulmuar besimtarët. Dëshën të bënë një marrëveshje që të ruanin sigurinë dhe të mund të qetësoheshin. Me këtë qëllim u mbajt "Marrëveshja e Hudejbijes". Sipas marrëveshjes, këto dy palë nuk do të luftonin përgjatë dhjetë viteve.

Gjatë periudhës së marrëveshjes, Profeti ynë i Dashur dërgoi fjalësa thujse në të gjitha shtetet e botës. I lajmëroi ata se Ai ishte profeti i fundit, të cilin Njerëzimi po e priste. Ai u kërkonte atyre që t'i besonin fesë dhe Librit të shenjtë që ai kishte prurë. Kishte nga ata që i besuan thirrjeve të Krenarisë së Njerëzimit, ndërsa ata që nuk pranorin u zhdukën pa kaluar shumë kohë.

Sa keq që mosbesimtarët nuk e mbajtën fjalën e dhënë as në Hudejbije, ashtu siç nuk e kishin mbajtur asnjëherë më parë. E prishën marrëveshjen e bërë. Prandaj Profeti ynë i Dashur ngriti një ushtri të madhe. Me këtë ushtri Ai do të shkonte në Mekë, në vendlindjen e Tij; në qytetin ku ishin rritur dhe larguar para shumë kohësh. Në qytetin e bekuar ku gjendej Qabeja e shenjtë. Në qytetin e dashur, që kishin qenë të detyruar ta braktisnin, qytetin për të cilin u mbusheshin sytë me lotë.

MEKA, QYTETI I BEKUAR

Dita që kishte vendosur Mbreti i Profetëve kishte ardhur. Ushtria u nis prej Medinës. Pas disa ditësh ata ishin në Mekë. Çadrat i ngritën në një vend të lartë prej nga dukej Qabeja.

Mosbesimtarët e Mekës e shihnin të frikësuar zjarrin e ndezur atje sipër prej besimtarëve. Zaten nuk kishin fuqi të përballëshin me ushtrinë e madhe dhe të fuqishme të tyre. Ata kishin frikë vetëm prej diçkaje. Vallë ç'do t'u bënte atyre Muhamed i Drejti, Të Cilit ata nuk kishin lënë të keqe pa i bërë, madje edhe kishin tentuar disa herë që ta vrisnin. Madje e kishin përzënë edhe prej vendlindjes. Kishin dashur ta vrisnin Atë bashkë me shokët e Tij duke organizuar luftëra nga më të egrat. Tashmë fuqinë dhe forcën i kishte Profeti Muhamed Paqja qoftë mbi Të!. Çfarëdo që t'i bënte, do të ishte e drejtë.

Mund t'i përzinte dhe t'i internonte nëpër vende të largëta. Mund t'i nxirrte në treg për t'i shitur si sklevër. Mund t'i lidhte ashtu siç, kohë më parë ata kishin bërë me myslimanët. Mund t'i groposte në rërë të nxehtë e t'i linte ashtu pa ujë dhe pa bukë deri sa të vdisnin. Mund të urdhëronte që të vendoseshin mbi zjarr, si Hababi, e të duronin deri sa zjarri të fikej. Mund të thoshte: "T'u nxirren sytë me masha të nxehta të gjithë atyre që na bënë keq sa ishim këtu, atyre që mua më vendosën plëndësin e devesë mbi krye teksa i falesha Allahut."

Shpirti ynë i qoftë falë rrugës Sate o Profeti Muhamed! Profeti ynë i Nderuar Paqja qoftë mbi Të! nuk bëri asnjërën prej tyre. Ai i fali të gjithë këta njerëz që ishin përpjekur kaq e kaq herë ta vrisnin. Zaten, Ai ishte dërguar për shpëtimin e gjithë Njerëzimit. Ai i ishte përgjigjur me shpatë vetëm atëherë kur ata e kishin penguar të shpjegonte Allahun ose kur mosbesimtarët kishin dashur ta vrisnin bashkë me vëllezërit e Tij, besimtarët. Përveç këtyre rasteve Ai i kishte zgjatur njerëzve vetëm dorën e Tij të miqësisë dhe të dashurisë.

Nëse donte, Ai, atë ditë, mund të mos linte askënd të gjallë në Mekë. Por mekasit e njihnin mirë moralin dhe virtytin e Krenarisë së Njerëzimit:

"Ti patjetër që duhet të jesh profeti i Allahut. Gjithë këtë mirësi dhe mëshirë mund ta gjesh vetëm tek profetët e Allahut. Zaten, Ti me mirësinë dhe besnikërinë tënde njihesh ndër ne."

Kështu, Meka kaloi pa luftuar në duart e besimtarëve. Në Mekë asnjë mysliman nuk do të shqetësohej prej mosbesimtarëve.

VDEKJA E PROFETIT TONË TË NDERUAR

I Dërguari i Allahut filloi të dërgonte fjalësa nëpër shtetet e tjera edhe pas marrjes së Mekës. Numri i besimtarëve po shtohet nga dita në ditë. Pak kohë pas çlirimit të Mekës, Profeti ynë i Nderuar u kthye në Medinë. Pas kësaj Medina u kthye në një vend vizitash. Njerëzit vinin në grupe për të vizituar Të Dërguarin e Allahut Paqja qoftë mbi Të! dhe për të pranuar fenë islame.

Vitet kishin kaluar shumë shpejt, e Profeti ynë tashmë ishte gjashtëdhjetë e tre vjeç. Kishte dhjetë vjet që kishte mërguar për në Medinë. Allahu e kishte zgjeruar këtë fe brenda këtyre dhjetë viteve. Ishte përlurur çdo gjë që nuk i përkiste fesë.

Atë vit Profeti tha se dëshironte të kryente e haxhit. Atyre që donin ta bënin haxhin me Të, u kërkoi që të vinin në Medinë. Sakaq në Medinë ishin mbledhur më shumë se njëqind mijë myslimanë. Profeti ynë i Nderuar u nis tok me ta drejt Mekës. Në haxh Ai u kumtoi atyre hutben e famshme, që sot njihet me emrin "Hutbeja e lamtumirës". Ai me të u mundua të përmbledhte gjithë bukuritë e Islamit. Ai u kërkoi besimtarëve që të ishin dëshmitarë se ai e kishte kryer detyrën e Tij pas asnjë lloj mangësie. Ky ishte haxhi i parë dhe i fundit që i Dërguari i Allahut bënte.

Pas haxhit, Profeti ynë i Nderuar u kthye në Medinë. Aty u përpoq me mish e me shpirt që feja e Islamit të përhapej sa më shumë. Ai vazhdoi të dërgonte fjalësa në sa më shumë prej shteteve dhe qendrave të banuara përreth. Sakaq kishte kaluar një vit dhe i Dërguari i Allahut u sëmur.

Sëmundja sa vinte e rëndohej. Kishte aq shumë temperaturë sa ata që e kontrollonin shtangnin. Ditët po kalonin me këtë sëmundje që sa vinte e përkeqësohej. Profeti kërkoi që besimtarëve në namaz t'i printe Ebu Bekri. Vetë ishte në shtëpinë e nënës sonë, Aishes. Kokën e mbante në prehrin e saj. Ishte ditë e hënë. Erdhi Xhebraili alejhiselam, engjëlli i fjalës së Allahut.

- O i Dërguar i Allahut! Ke përshëndetje prej Allahut. Të pyet se si je? - e

Profeti ynë i Nderuar i tha se donte të shkonte sa më parë pranë Allahut, por Xhebraili alejhiselam kishte akoma për t'i thënë:

- O i Dërguar i Allahut! Me mua ka ardhur edhe Azraili alejhiselam, engjëlli i vdekjes. Po të kërkon leje që të hyjë.

Sapo Profeti ynë i Dashur i dha leje për të hyrë, Azraili alejhiselam, tha:

- O I Dërguari i Allahut! Allahu më kërkoi që t'i bindem plotësisht fjalës sate. Nëse do, do të ta marr tani jetën, nëse jo, atëherë do të të lë të vazhdosh të jetosh.

Tani Profeti ynë i Dashur po shihte nga Xhebraili alejhiselam, i Cili i kishte sjellë Fjalën e Allahut për vite me radhë. Sapo Xhebraili i tha: “O i Dërguari i Allahut! Bota e engjëjve është duke të pritur.”, Profeti ynë i dashur i kërkoi Azrailit që të kryente detyrën.

Shpirti, jeta dhe çdo gjë që kemi të shtrenjtë i qoftë falë Atij! Mbreti i profetëve e zhyti dorën në enën e ujit që kishte pranë. Gishtat e lagur i kaloi nëpër fytyrë dhe ia dorëzoi shpirtin e Tij Allahut Mëshirëplotë me sytë e hedhur nga tavani i shtëpisë.

O Allah, mos na ndaj ne nga rruga e Profetit Muhamed! Na i bëj të mundur ta jetojmë ashtu siç duhet fenë që Ai na i solli! Na e jep, O Allah, mundësinë që të shkojmë pranë Tij në Xhenet! Që t’i ngjajmë veç Atij dhe veç Atë të marrim si shembull në jetën tonë! Amin. Amin. Amin.

*“Allahumme sal’li ala sejjidina Muhammedin
ue ala ali sejjidina Muhammed!”*